PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL 1 SAYI 6 8 ARALIK 1977 SİYASİ GAZETE FİATI 400 Krş.

Sosyalistler Arası Forum Üzerine

Geçtiğimiz ayın ortalarında (13 Kasım'da) İstanbul'da TEP ve Yeni VP'nin düzenlediği «Türkiye Solunun Durumu ve Cephe» konulu «Sosyalistler Arası Forum»a hazırlanışındaki bir takım eksiklik ve hatalara rağmen, olumlu bir girişim olarak değerlendirdiğimizden katılmayı uygun gördük. Toplantıdan hemen Proletarya Partisi ve Halk Kurtuluş Cephesinin çıkacağını ummak safdillik olurdu. Buna rağmen derleniş yolunda hiç değilse olumlu bir tartışma platformu açmasını diliyorduk. Oysa yığınların karşısına tartışmış olmaktan başka bir olumlu sonuç çıkmadı. Bu genel olumluluktan başka, bizim açımızdan, özel olumluluk da; dağınıklığa karşı önerdiğimiz, habire hasır altı edilen, kendi tezimizi orada yığınların önünde açıkça ve somutça ortaya koyuşumuz, sol kamuoyuna sınırlı da olsa duyurabilmemizdi. TEP'in de solun dağınıklığı ve Proletarya Partisinin yokluğunu belirtmesi ve Sosyalistlerin tek Proletarya Partisi içinde birleşmelerini (Somut teklif getirmese de) önermesi Forum'un bir diğer olumluluğudur. Toplantıya katılanlar açısından bu birkaç olumluluk dışında toplantıda görünen tek şey ANARŞİZM (Otorite düşmanlığı+Otorite megalomanlığı) idi.

Bir de çağrılı oldukları halde toplantıya katılmayanlar var. Toplantının yukarıda değindiğimiz yorumuna girmeden önce; toplantının düzenleniş biçimindeki metod ile, çağrılı oldukları halde toplantıya katılmayan siyasetler hakkında da bir kaç söz söylemek gerekiyor.

Bilindiği gibi yeni VP'nin diğer 5 partiye böyle bir toplantı düzenlemek için yaptığı çağrıya sadece TEP'in katılması sonucu toplantı bu iki parti tarafından düzenleniyor. Mao'cu diye bilinen siyasetlerin dışında var olan bütün siyasetler (Dergi ve Partiler) birer konuşmacı ile toplantıya çağrılıyor. Konuşma süreleri birinci tur 20, ikinci tur 10'ar dakika olarak tesbit ediliyor. Fakat çağrılı siyasetlerin çoğu gelmeyince, bizim önerimizle bu süreler 30 ve 15'er dakikaya çıkarıldı.

Önce, Yeni VP'nin böyle bir toplantı düzenlemek için sadece gurup partilerine çağrıda bulunması, diğer gurupları birlikte toplantı düzenlemek için muhatap kabul etmeyişi dikkati çeken bir husus. Bilindiği gibi Türkiye Sol Hareketinin bugün içinde bulunduğu genel durum, gerçek Leninist anlamda bir Proletarya Partisinin olmayışı ve birçok gurup, gurupçuk ve yuvarlar halinde bulunuşudur. Yine bu gurup ve gurupçuklar arasında, teorik ve pratik, nicel ve nitel bir takım farklılıkların olması neticede hepsinin birer gurup olmalarını ortadan kaldırmıyor. Aralarından bazılarının burjuvaziye verdikleri bir pulsuz dilekçe sonucu astıkları parti tabelaları da, yine, elbette yukarda değindiğimiz özellik açısından diğer guruplar ile aralarında bir, farklılık, bir ayrıcalık doğurmaktadır. Yani Türkiye Sosyalist Hareketinde var olan guruplardan bir gurup olma özellikleri sürmektedir. Sadece Burjuva Hukuk Kuralları çerçevesinde ve burjuvazi tarafından parti olma meşrulukları sözde kabul edilmiş olmaktadır. E, bunun da gerçek Proletarya Sosyalistleri açısından önemi olmadığına göre Yeni VP'nin bu davranışına bir anlam verebilmek oldukça güç.

İkinci konu da Maocu diye bilinen gurupların bu toplantıya çağrılmayışları. Bu eksiklik konuşmacı arkadaşımız tarafından toplantıda dile getirilmişti. Buna karşı Yeni VP'nin getirdiği eleştiriye cevap, gene bu konuşmamızın içinde zaten vardır.

Şimdi gelelim çağrılı olup ta toplantıya katılmayanlara. Bunlardan sahte TKP'nin ba-

Devamı arka sayfada

SOSYALİSTLER ARASI FORUM'DA

DEVRİMCİ DERLENİŞ'İN KONUŞMASI

Birinci Konuşma

«Biz Rus Sosyal Demokratları birleşmeli ve tüm çabamızı devrimci bir Sosyal demokrat program bayrağı altında savaş vermesi, hareketin devamlılığını sağlaması ve sistemli olarak onun örgütlenmesini desteklemesi gereken tek bir kuvvetli parti kurulmasına yöneltmeliyiz.» (Lenin. Iskra'nın Doğuşu. S. 9)

Lenin Usta'nın yukarıdaki sözlerini konumuza olağan üstü ışık tutuğu için aktarmadan konuşmamıza giremedik. Biz de, Tüm çabalarımızı Türkiye Marksistlerinin, Marksist bir program bayrağı altında birleşerek tek bir parti çatısı altında birleşmeleri ve hareketi bu şekilde bütünlüğe kavuşturmaları için savaşmaları gerektiğine inanıyoruz. Çünkü partisiz yapılan hiç bir hareket başarılı olamaz. Yine Lenin Usta'nın deyimiyle en devrimci sınıf olan Proletarya, partili ise heptir, partisiz ise hiçtir, ya da sıfırdır.

Bugün Türkiye'de böyle bir parti var mı? Hiç ikircilisiz cevap vermemiz gerekir ki hayır. Türkiye'de böyle bir parti yok. Çünkü yine Lenin Usta'nın deyimiyle «Partiyi kurmak ve bütünleştirmek demek devrimci guruplar arasında birliği kurmak demektir.» Türkiye sol cephesine baktığımız zaman devrimci gurupların birbirinden ayrı, darmadağınık, guruplar anarşisi batağı içinde bocaladıklarını görüyoruz. Demek ki düzenli ordu ya da Proleterya Partisi yoksa onun yerine sol cephe küçük çete savaşlarıyla Emperyalizm cephesine karşı savaşı yürütüyor. Bu da elbette ki başarılı olamıyor. Bugün ortalıkta görünen (bizce) gurup partileri yanıltmasın bizleri. 5 tane (biliyoruz) tabelası yurt içinde asılı parti var görünürde. Fakat bunların hepsi gurup partisidir bizce, yani bir küçük eğilimin, gurubun ya da gurupçuğun, önce kendi kendini parti görmesi, parti ilan etmesi; sonra da bu görüşünü, Burjuvaziye bir dilekçe ile bildirmesi sonucu ortaya çıkan tabela partileridir. Elbette bunları parti saymamız, gerçek Leninist Proletarya Partisi saymamız söz konusu değildir. Bu gurup partileri her şeyden önce gerçek bir partinin ancak, çeşitli Marksist gurupların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğabileceğini, ancak bu şekilde hayata geçeceğini kavramalıdırlar.

Forumu düzenleyen arkadaşlar konuyu «Türkiye solunun durumu ve cephe» olarak belirlemişler. Türkiye solunu kısaca, böyle dağınıklık olarak belirledikten sonra (karakteristik özelliğini), şimdi cephe konusuna geçelim.

Bizim de Ustalar'dan öğrendiğimiz gibi, Proletarya Partisi olmadan Halk Kurtuluş Cephesi kurulamaz. Çünkü faşizme karşı savaşın büyük Ustalarının, hep öğrettikleri gibi **Anti - Faşist Halk Cephesinin ya da Halk Kurtuluş Cephesinin** kurucusu, örgütleyicisi, yöneticisi yalnızca Proletarya Partisidir. O zaman Türkiye'de Proletarya Partisi olmadığı için Halk Kurtuluş Cephesinin de kurulması hiçbir şekilde mümkün değildir. Cephe-

Devamı sayfa 8'de

Baştarafı 1. sayfada

şını çektiği Sovyet kuyrukçusu (Enternasyonal olarak Sovyetleri tanıyan ve bu tanıyışları hiç bir eleştiri yapmadan —yapanları da hemen anti-sosyalistlikle damkalayan— Sovyetlere tapınmayı biricik sosyalist tavır sayan) gurup ve gurupçuklar (TİP, TSİP, Özgürlük Yolu), süper oportünizmlerinden kaynaklanan kendi siyasetlerine güvensizliklerini bir kez daha açıkça gösterdiler. Çeşitli uyduruk bahanelerle (Şu, şu katılmadığı için ben de katılmıyorum vb. gibi) toplantıya katılmadılar. Böylece yığınlar önünde tartışmaktan kaçarak korkaklıklarını dosta-düşmana birkez daha göstermiş oldular. Tabii bu süper oportünizmin baş mimarı sahte TKP'nin sesi «Ürün» diğerlerinden çok daha dobra davrandı. Katılmayışlarına diğerleri gibi gerekçe uydurma ihtiyacı bile duymadı. Çünkü hazretler asalakça Sosyalist ülkelerin maddi ve manevi desteğine dayanarak Türkiye'de Proletaryanın temsilcisi oluvermişlerdir. Kendi dışlarındaki sosyalistler mi? onlar zaten «goşist», «Maocu», «Troçkist» vs. idiler. Onlarla zaten hiçbir alışverişleri olamazdı. Kendilerince «Liberal Burjuvazinin temsilcisi CHP» nin kuyruğuna takılmak ve onun getireceği «İleri Demokrasiyi» hayal etmek varken «İşçi sınıfı düşmanı sapık akımlar»la ne gibi alışverişleri olabilirdi ki?

Yine toplantıya çağrılı olupta katılmayan guruplardan biri de Devrimci Yol idi. Daha önce katılacaklarını bildirmelerine rağmen son gün (toplantıdan bir gün önce) bu kararlarından caydıklarını bildirdiler ve yazılı gerekçelerinin toplantıda kendileri tarafından okunmasını istediler. Toplantıda okunan ve Devrimci Yol gazetesinde de yayınlanan bu metinde katılmayış sebeplerinin ilk ikisi (bir takım farklı gerekçeler getirseler bile) bizim de yukarda belirttiğimiz toplantının çağrılı kuruluşlarca düzenlenmemesi ve Maocuların toplantıya çağrılmamaları idi. Diğer gerekçeleri ise; Türkiye Solunun cepheden önce ve cephenin kurulması için, daha bir siyasi birliğe ihtiyacı olduğu, bununda Partiden ayrı konulamıyacağı, bu sorunun ise böyle kısa sürede tartışmalarla çözülemeyeceği, böyle bir birlik için toplantılardan başka uğraşılarında gerektiği şeklindeydi.

Kısaca Cephe sorunun Partiden ayrı konulamayacağı Yeni VP dışında bütün guruplarca toplantıda dile getirildi. Bizim de gazeteyi çıkarırken önümüze koyduğumuz en baş amaç bu idi ve Türkiye Solununda en temel sorunu budur. Yani Proletarya Partisinin Reorganizasyonu (yeniden örgütlendirilmesi) ve Halk Kurtuluş Cephesinin kurulması.

İşte bu sorunun böyle kısa süreli toplantıdan çözümlenemeyeceği ve toplantılardan başka çalışmalarında yapılması gerektiği meselesine gelince, elbette çok doğru. Hatta bunları belirtmeye bile gerek yok. Çünkü hiç kimse aksini savunacak kadar ne bilgisiz, ne de kafasız. Fakat yine de örgütsel birliğe ulaşmak için aşılması gereken birer aşamadır. Yığınlar önünde tartışmak, birbirine karşı kemikleşmiş ve kirpileşmiş gurupların hiç değilse kuyruklarının birbirine değmesini sağlıyacağı için örgütsel birliğe ulaşmak yolunda yapılması gereken çalışmalardan biri olduğuda muhakkaktır. İşte bu yüzden Devrimci Yol toplantının düzenlenişine getirdiği eleştirilerde haklı olsa bile, bunların toplantıya katılmayı önleyecek birer haklı gerekçe olduğuna katılmıyoruz. Böyle bir tavrı da en büyük grup olma kompleksi ile karışık kendi siyasetine olan güvensizliğe bağlıyoruz. Özellikle gençlik içinde de olsa neticede Türkiye toprağında döğüşen bir grubun bu davranışını Forumdan bir gün önce yapılan ön toplantıda duyduğumuzda üzüntü ile karşıladık.

Gelelim Forma katılan grupların, orada yaptıkları konuşmaların değerlendirilmesine; Bu değerlendirmeyi yazımızın başında Anarşizm olarak belirtmiştik. Şimdi bunu konuşmacıların sözlerine dayanarak, somutça örnekliyelim:

EMEĞİN BİRLİĞİ

«O dönemde (yani Haziran 1977 seçimleri dönemini kastediyor. D. Derleniş.) Emeğin Birliği'nin dışında İşçi Sınıfının bağımsız sınıf politikasının Burjuvazinin kuyruğuna takılmak olmadığı; Burjuva Parlementosunun, İşçi Sınıfının bağımsız sınıf politikasının bir propagandasının aracı olarak kullanılması gerektiğini savunmasına karşın, TÜM DİĞER GÖRÜŞLER İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİ Burjuvazinin, CHP'nin kuyruğuna takmakla, BURJUVAZİNİN KUYRUĞUNA TAKIYORDU...

... İşçi Sınıfı Partisi konusunda da tüm Emeğin Birliği'nin dışında, bizim gördüğümüz kadarıyla tüm görüşler hemfikirdi. Yani guruplar biraraya gelecek, anlaşacak, bir parti kuracak, bu parti öncülüğünde bir Cephe oluşacak. E, ya bu güne kadar neredeydiniz? Ne Lenin ne de bir başka usta sorunu hiç bir zaman bu tarzda koymaz».

Konuşmacı arkadaşın 45 dakikalık konuşmasında esas konu olan birlik ve Parti sorununa ilişkin bütün söyledikleri bunlar. Bu yüzden, bu konuda söyleyebilecek fazla bir şeyleri olmadığından konuşmanın geri kalanı Türkiye'nin siyasi durumu ve 1977 Haziran seçimleriyle ilgili meseleleri tartışarak, kendi reklamlarını yaparak geçiştirdiler. Yukarıdaki sözlerin yorumuna gelince, söylenecek fazlaca bir şey yok sanırız. Meseleyi teorik olarak, yani Parti ile Cephenin ayrılmazlığını ve Partisiz Cephenin kurulamayacağını doğru olarak koysalar bile; bunların nasıl olacağı, Partinin hayata nasıl geçeceği üzerine somutça hiç bir şey yok. Veya söyledikleri «Sınıf bilinçli işçilerin, emekçilerin örgütlenerek kendi bağımsız sınıf politikası doğrultusunda bir araya gelmeleriyle oluşturdukları bir örgüt... Bu da hayatın işçi sınıfının hareketi içerisinde, hayatın pratik alanında mücadele içerisinde sağlanabilecek bir birliktir» ŞEKLİNDE? Bu nasıl olacak, bunları kim yapacak? Belli değil. Veya biliyor da açıklamıyorlar. Bizim çıkardığımız ise yukarıdaki alıntılarda da gördüğümüz gibi; kendileri dışındaki tüm görüşler anti-Marksist olunca, geriye bir kendi gurupları kaldığından birliğide sağlıyacak, Partiyi de oluşturacaklar. Bütün bu saçmalıklarına Lenin ustayı bile yalancı şahit yapmaktan hiç çekinmiyorlar.

KURTULUŞ

«Proletarya Partisi, bir defa, Türkiye'de Marksizmin-Leninizmin Devrimci Harekete, İşçi Sınıfı Hareketine egemen olması doğrultusunda bir çalışmanın sonucu,... bir programın ortaya çıkarılması sonucu, yine bu arada İşçi Sınıfı Hareketi davasına kendini adamış gün 24 saat kendini devrime adamış kadroların ortaya çıkarılmasıyle birlikte, bunların oluşturacağı bir örgütlenme, böyle bir birlik olarak düşünüyoruz.

... Biz Türkiye'de İşçi Sınıfı Hareketini Sosyalist Hareketle kaynaştıracağız, Proletarya Partisini kuracağız iddiası olan insanlarız» deyip, şunu da söylemeyi ihmal etmiyor «... Sol grupların bir araya gelip parti yaratacağını söylemek. Bu bizim iddiamızla çelişir zaten. Böyle bir şey söylemedik.» Evet bunları söylemeyen ve bu iddiaları olan yalnız sizler değilsiniz, hamdolsun. Fakat siz bunları derginizde açıklıkla yazmadığınız halde toplantıda sıkışınca ağzınızdan kaçırmak zorunda kaldınız ve bütün gurupların bu temel konuda (Parti konusunda) içine düştükleri en temel yanılgı bu. Bilince çıkarılmadığından da gurup körlüğü içinde b ocalanıyor, bir türlü aşılamıyor.

RIZGARİ

Türkiye'de Milli Mesele-Kürt Meselesini tartışmaktan, bu mesele hakında kendi görüşlerini anlatmaktan başka pek bir şey söylemedi. Parti meselesiyle ilgili olarak ikinci konuşmasının başlangıcında birkaç cümleyle durmayı yeterli gördü. Onlar da kısaca şuydu. «Biz Kürt Halkının anti-Sömürgeci Ulusal Demokratik taleplerinin ve mücadelesinin ilkelerinden biri olarak Kürt Halkının iç dinamiklerinin kadrolarının seferber edilmesi ve bağımsız bir örgüt çatısı altında örgütlenmesinden yanayız. Yani Kürt Halkı, Türk emekçi sınıf ve tabakalarının temel ittifakçısı olarak kadro ve Marksist ögeleriyle, devrimci ögeleriyle bağımsız bir örgüt çatısı altında örgütlenmeli, Türk emekçi sınıf ve tabakalarının sınıfsal mücadelesini veren bir Marksist örgütle ilkeli birlik yaparak, birlikte mücadele, ancak bağımsız tavır koyma açısından önemli görüyoruz.» Bu görüşlerin kısaca açıklamasını yaptıktan sonra tekrar Milli Meseleye döndü. Bu tezleriyle Leninist örgütlenme yerine Anarko Bundizmi savundu.

YENİ VP.

Yeni VP'de ise değişen bir şey yoktu. Sadece, yığınlar önünde Proletarya Partisi olduklarını gülünç duruma düşeceklerinden açıkça itiraf edemeyince bol laf ve bol demagojiyle meseleyi atlatıp, diğer gurupları da uyutarak oldu-bittiyle cepheyi kuracaklarını sandılar. Partisiz cephe sanki kurulabilirmiş gibi «Halk Cephesinin örgütlenmesi için Sosyalist Blok kurulmalıdır» önerisinde bulundular. Böyle bir «blok» oluşturulmasına evet diyen; ama bu komitenin ana görevi olarak Partisizliği ortadan kaldırma ve Cephe sorununda ancak bununla içiçe çözülebileceğini öne süren görüşlere karşı demagojik bir ajitasyonla «Proletarya Partisinin yakluğu, veya başka yokluklar bahane edilemez. Onun için yokluklar mücadele kaçaklığıdır, mücadeleden kıvırtmaktr.» şeklinde saldırıyorlardı.

Yani bu komitede (İsim önemli değil —ki bizce bu Merkezi Devrimci Derleniş Komitesidir.—) öyle görüşler olacak ki bunların büyük bir kısmı partinin kurulmasını, sayın Yeni VP'liler de Cephenin kurulmasını amaçlıyacaklar. Yani biri Şam'a gidecek, biri Haleb'e. Ama yine illa birlikte gidelim. El insaf! Sayın yeni Memet Ağa. Bıraktık Parti, Cephe için komite kurmayı, yığın örgütlenmesinde bile ancak amaçta anlaşanlar biraraya gelip örgütlenebilir. Ama baylarımızın amaçları, bu

Devamı sayfa 14'de

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM (VI)

MAOCU BOZKURTLAR BOZKURTLAR Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

«MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ» ve BİLİM YASAKÇILIĞI

İ «Çok fazla kitap okumamalıyız. Marksist kitaplar okumalıyız, ama gene de çok fazla değil. Bir düzine kadarını okumak yeter. Eğer çok fazla okursak, kendi zıddımıza dönüşebilir, kitap kurtları, dogmatikler, revizyonistler haline gelebiliriz...

Eğer çok fazla kitap okursanız, bunlar sonunda zihninizi köreltir. Liyank Hanedanından imparator Vu ilk yıllarında oldukça iyiydi, fakat sonraları çok kitap okudu ve pek başarılı olamadı. Sonunda Tay Çeng'de açlıktan öldü.» (Mao Zedung. Yayınlanmamış yazılar (1956-1971, sayfa 164. May Yayınları 1. basım. Haziran 1976, İstanbul)

«Mao Zedung düşüncesi», bu teziyle değil Marksist olma, bundan ortalama 1350 yıl önce; «Beşikten mezara kadar ilim tahsil ediniz! İlim Çin'de de olsa, gidip alınız!» diyen Mekkeli Muhammed'in bile gerisine düşmektedir.

Mao, bu anti-marksist tezi laf arasında öyle rastgele söyleyivermiş değildir. Tersine Eylül 1970'deki Luşan Konferansına kadar bilinçli ve sistemli olarak savunmuştur. Yine 22 Mart 1958 Çengtu Konferansında bu tezi şöyle savunur:

«Eski çağlardan beri, yeni düşünce okulları yaratanlar fazla bilgisi olmayan genç insanlardı. Onların bir bakışta yenilikleri farketme yetenekleri vardı ve bir kere kavradılar mı, eski kafalılara hücuma geçiyorlardı. Bu okumuş eski kafalılar her zaman onlara karşı çıktılar. (»Mao Zedung Düşüncesi»ne göre, burada okumuşluk: eski kafalılık, fazla bilgisi olmamak da ilericilik sayılıyor. Böylece sınıflar üstü, soyut ilericilik-gericilik edebiyatı döktürülüyor. Ve kültür, tarihi okumuş gericilerle, bilgisiz ilericiler arasındaki mücadeleye indirgeniveriyor. Tabii kültürün sınıfsal karakteri de unutulmuş, ya da inkar edilmiş oluyor. D. Derleniş) Martin Luther reformasyon hareketini başlattığında, Darwin teorileri ortaya çıktığında, pek çok kişi bunlara karşı çıktı. (Bu karşı çıkanlar kim? «Mao Zedung Düşüncesi»ne göre: Çok okudukları için kendi zıttına dönüşüp gericileşen eski kafalılar. Yani bütün suçları çok okumak olan sınıflar üstü bir takım garip adamlar. Oysa gerçeklik bunun tam tersidir: Önce Martin Luther'i ele alalım: Luther, o zamanlar yeni yeni gelişmekte olan burjuvazinin temsilcisidir, ve yaptığı iş: feodalitenin emrindeki Hristiyanlığı ve kiliseyi değiştirerek, burjuva dünya görüşüne veya sömürü tarzına uygun hale getirme çabasından ibarettir. Okuma meselesine gelince: Bütün klasik Grek ve Roma Kültürünü, Ortaçağın skolastik kültürünü öğrenmiş, yani Mao'nun deyişiyle «çok okumuş» bir kişidir. Bilindiği gibi, İncil'i Latinceden Almancaya ilk çeviren de yine o'dur. Luther'e karşı çıkanlar ise, Mao'nun dediği gibi «çok okumuşlar» değil, Ortaçağ skolastiğinin ocağı kilise ve hizmetinde olduğu derebeyliğin savunucularıdır.

Darwin yine bir burjuva bilim adamıdır. Ve burjuvazinin tekel öncesi serbest rekabetçi dönemde ilericiliğine somut bir örnektir. Biyolojide devrim yapan bir bilgindir. Çağının bütün kültürünü «okumuş» öğrenmiş, incelemiş olduğunu eserlerini okuyan her insan apaçık görebilir. D. Derleniş) Uyku ilaçlarının mucidi, tanınmış bir doktor olmak bir yana, doktor bile değil, sadece eczacıydı. Önceleri Almanlar onu ciddiye almadılar. Fakat Fransızlar ona kucaklarını açtılar. Böylece uyku hapları ortaya çıkmış oldu. (Bunda ters bir şey yok. Bu örnekte Mao'nun tezini desteklemez, çürütür. Çünkü eczacı, uyku haplarını buluncaya dek herhalde «bir düzüne kadar» kitaptan çok daha fazlasını okumuştur. D. Derleniş) Penisilin, bir kuru temizleyicide çamaşırcılık yapan biri tarafından icat edilmiş.

Elektriği bulan Amerikalı Franklin önceleri gazete satıcılığı yapıyordu. Daha sonra yazar, politikacı ve bilim adamı oldu. (Franklin'in çocukluğunda gazete satarak geçimini sağlaması, onun az okumuş ya da az bilgili olduğunu göstermez. D. Derleniş) Gorki sadece iki yıl okula gitti. (Evet Gorki iki yıl ilkokula gitmiş, öğreniminin geri kalan kısmını kendi deyimiyle «hayat Üniversitesinde» yapmıştır. Sanatıyla devrime katkılarda bulunmuştur. Fakat hiçbir zaman Lenininst olmamıştır. D. Derleniş) Elbette bazı şeyler okulda öğrenilebilir, bütün okulların kapatılmasını önermiyorum. Demek istediğim okula gitmenin mutlaka zorunlu olmadığıdır. (Dikkat edelim bu sözler devrim öncesi söylenmiyor. İktidara geleli yıllar olmuş, eğitim sistemini kendi gönlünce düzenlemiş bir partinin lideri söylüyor bu sözleri. D. Derleniş)

Temel mesele yönümüzün doğru olup olmaması ve çalışmalarımıza dört elle sarılıp sarılmamaktır.» (Mao Zedung. Age. s: 71)

Aslında «Mao Zedung Düşüncesi»nin söylemek istediği bizce şu:

«Temel mesele yönümüzün doğru olup olmamasıdır. Doğru yönü biz ortaya koyduk. Bu «Mao Zedung Düşüncesi»dir. Sizin öğrenmeniz gereken sadece budur. Sakın daha fazlasını okumayın. Sonra zihniniz körelir. Okula filan da gitmek gerekli değildir.»

Söylenmek istenen bu, yani herkesin Mao Zedung tarikatının dervişi olması onun dışında bütün dünya ile ilgisini kesip, başka hiçbir şey bilmemesi. Okuyup öğrenmemesi. Tabi bu açıkça söylenmiyor. Söylenemeyince de bin dereden su getirilmeye kalkılıyor.

(Aşağıda yeniden bu meseleye döneceğiz).

Mao Zedung bu anti-marksist tezini ispatlamak için Marks Ustayı bile «az okumuş, bilgisiz» biri olarak göstermeye çalışır. Yukarıda aktarma yaptığımız konuşmasının bir yerinde yine şöyle der:

«Eski çağlardan beri, yeni bir düşünce akımı yaratanlar fazla bilgileri olmayan genç insanlardır. Konfiçyus 23 yaşında işe koyuldu. İsa'nın bilgisi ne kadardı? Sakuyamuni 19 yaşındayken Budizmi yarattı, bilgisi ancak zamanla gelişti. Sun Yat-Sen gençliğinde ne biliyordu? Sadece liseye gitmişti. Marks da ilk defa Diyalektik Materyalizmi ortaya attığında çok gençti. O da bilgilerini zamanla geliştirdi. Komünist Manifesto'yu yazdığında 30 yaşlarındaydı ve o sıralarda kurduğu düşünce okulu artık yerleşmişti. (Burada hemen şunu belirtelimki «düşünce okulu» deyimi metafizik düşünce akımları için kullanılır. Bizce Marks bir «düşünce okulu» kurmamıştır. Genelde bütün insanlığa özelde işçi sınıfına en son hayvanlık konağından kurtulup, insancıl bir dünya kurmanın veya yaratmanın kaçınılmaz yolunu göstermiştir. D. Derleniş) Kitap yazmaya başladığında ise, sadece yirmi yaşlarındaydı. Eleştirdiği insanların hepsi de Ricardo Adam Smith, Hegel gibi zamanın çok bilgili burjuva bilginleriydi. Tarihte, her zaman az okumuşlar, çok okumuşları alaşağı etmiştir.» (Mao Zedung Age. s. 70)

«Mao Zedung Düşüncesi» burada kendi tezini temelden çürütecek çok ters bir örneğe sarılır: Marks'ı az okumuş ve az bilgili göstermeye çalışır. Oysa bu kelimenin tam anlamıyla saçmadır.

Evet, Marks Ustanın çok genç yaşta 1844-45'lerde yani, 26-27 yaşlarında görüşleri şekillenmeye başlamıştı. Usta, 1858'de de yani 30 yaşında Komünst Manifestoyu yazmıştı. Eleştirdiği insanlar Ricardo, Adam Smith ve Hegel de zamanın en bilgili burjuva aydınlarıydı, özellikle Hegel'in ansiklopedik bilgisinin genişliğini, Marks'ın kendisi de teslim eder. Fakat, Marks dahi olması bir yana, bu insanlarla kıyaslanamayacak kertede daha fazla kültürlü ve daha çok okuyan bir insandı. Bu konuda o'na en yakın, ve en iyi tanıyan kişilerden damadı (Marks'ın ortanca kızı Laura'nın kocası, Paul Lafargue'ı dinleyelim:

«Marks'ın bilim araştırmalarına adanmış uzun yaşamı süresince, özenle toplanmış bini aşkın ciltli kütüphanesi de kendisine yetmiyordu. Onun için Marks uzun süre, Britsh Museum'un ateşli müdavimi idi ve müze kataloglarını tütün içerce süzerdi.»

«Marks, yalnız kendi evindeki kitaplar ve Britsh Muesum gibi tozlu kütüphane arşivleri ile yetinmezdi. Sahafları, okkayla kitap satanları da kalburdan geçirirdi. Kapital'i yazmak için gerekli malzemenin bir kısmı öyle ucuzca edinilmişti. Marks, İngiliz sanayi müfettişlerinin raporlarından çok yararlanmıştır. .. Marks, o mavi kitapların içinde pek çok mal-

zeme buldu. Mavi kitaplar Komün (Avam) yahut Lordlar Kamarası üyelerine dağıtılır, bu efendilerden bir kısmı ise, kitapları atış hedefi gibi kullanırlardı: Kitap üzerine tüfekle ateş ederler, merminin deldiği sayfa sayısına göre, kurşunun etki kertesini anlarlardı. Kimisi aynı kitapları kiloyla satarlardı.: En iyisi de bunların yaptığı oluyordu; çünkü Marks'a ara sıra uğradığı bir Long Acre tüccarından eski kağıt tomarlarını tümüyle ucuza satın almasını sağlamış olurlardı. (Lafargue «Karl Marks Son venir personnels» Aktaran Dr. H. Kıvılcımlı. Karl Marks'ın özel dünyası. s. 45)

«Marks okumayı sever, okumayanı kınardı. W. Liebkncekt'e içerleyişi biraz da okumaması, okuduğunu anlamaması yüzündendi. Gündelik gazetecilikten hiç hoşlanmadığı halde, bilim araştırmalarını günü gününe izlediği mektuplarında sık sık belirir.) (H. Kıvılcımlı Age. s. 58):

«Az önce Dr. F. Moiln'in 1865 yılı Paris'te çıkmış, **«Fizyolojik Tıp Dersleri»**ni okudum. Epey fantazi ve «inşaat» yapmış. Ama, eski tedaviye karşı da hayli eleştirmeleri var. Bu eseri okumanızı ve fikrinizi bana ayrıntılarıyla bildirmenizi isterdim. (Marks bu satırları dostu Dr. Kugelman'a yazıyor. Demek istediğimiz Usta, bir tıp kıtabını bile doktor dostundan daha önce okuyup ona salık veriyor ve kitap hakkında varacağı yargının kendisine bildirilmesini istiyor. D. Derleniş) Size Tremaux'un **«Bütün Varlıkların Aslı»** kitabını da salık veririm. Eser darmadağın bir üslupla, jeoloji yanlışlarıyla dolu olarak, ve tarihsel edebi eleştirme yoksunu olarak yazılmış ise de, **With All that and all that** (işin sonunda) Darwin'i geçen bir ilerleme sayılır. (Marks Kugelman'a mektuplar. 9 Kasım 1866. Aktaran H. Kıvılcımlı)

«Uzmana güveni vardır. Hastalığı ilerliyor. Birisi arsenikten iyileşmiş, Marks Dr. Kugelman'a soruyor.) (H. Kıvılcımlı, Age.): «Tıp Gazetesi»nde fransız hekimlerinin yapmış oldukları tartışmayı okuduktan sonra, arseniğe karşı bazı önyargılarım vardı.» (Kugelman'a mektuplar, 6 Nisan 1868) «Haksız da değil, arsenik, karaciğer için ağırca zehirdir. Marks'ın hastalığı ise karaciğerle ilgilidir.

Marks yalnız okumaz, okutmaya da çalışırdı.» (H. Kıvılcımlı):

«Wirchow'a birkaç satır yazmakla, bana büyük yararınız dokundu; gerçi onun yabancısı bulunduğu bir konuyu okumaya sabrı ve zamanı olacağından şüpheliyim ya; çünkü ben kendim de, onun **Hücre Patolojisi** eserini, yazılış tarzı yüzünden, okumak için neler çektiğimi bilirim.» (Marks, Kugelman'a mektuplar. 17 Nisan 1868. Aktaran H. Kıvılcımlı.)

«Marks'ın yalnız uzmanı olduğu ekonomi-politik alanında değil, tarih, felsefe ve genel edebiyat konusunda da bilgi derinliği ve genişliğini hasımları bile kabul etmek zorunda kalmışlardı.

«Her fikrin kaynağını bulmak hırsı Marks'a o zamana dek işitilmemiş bir çok adlar buldurdu. Falan ünlü kişinin sanılan fikirler, çok kez filan bilinmez adamca daha önce yazılmış çıkıyordu. Onun için Marks : «tarihsel adaleti yerine getiriyorum. Herkesin hakkını herkese veriyorum» derdi.

«Çalışma metodu, Marks'a, eserlerini okuyucuların kavrayamayacakları görevler yüklüyordu. Örneğin, **Kapital**'in ingiliz işçi kanunları üzerine olan 20 sayfasını yazmak için Marks: anket komisyonları ile ingiliz ve iskoçyalı fabrika müfetişlerinin raporlarını kapsayan bütün bir kütüphaneyi baştan başa gözden geçirmek zorunda kalmıştı. Raporları baştan sona dek okuduğu, kurşun kalemle yaptığı birçok işaretlerden belli oluyordu.» «Rrofesör Beesly derdi ki: ingiltere'nin resmi anketlerini en çok kullanıp dünyaya tanıtmış olan adam Marks'dır. Bu da, 1845'den önce: **«İngiltere'de Çalışan Sınıfların Durumu»** adındaki eseri için Engels'in mavi kitaplardan ne çok malzeme edindiğini Profesör Beesly'nin bilmediğini gösteriyor.» (Lafargue)

«Bu metodla konusunu işleyen Marks,» (H. Kıvılcımlı), «Yalnız doğruluğuna güvenmediği bir olay üzerine hiç bir vakit dayanmamakla kalmaz, esaslıca etüd etmediği bir konu üzerinde hiçbir vakit irdeleme yapmaya da kalkışmazdı; birçok kez elden geçirip en uygun biçimi bulmadığı, hiçbir şeyi de yayınlamazdı.)

«En iyi yetkililere dayandırmadığı bir olayı veya rakamı hiçbir zaman öne sürmezdi. İkinci derece ellerden geçme bilgilerle yetinmez, ne pahasına olursa olsun hep bilgilerin kaynak başına dek çıkardı. Örneğin, Marks, bütün avrupa dillerini okur, (Latince ve Grekçe de dahil. D. Derleniş) Almanca, Fransızca ve İngilizcede yazardı. Rusya'da resmi bir heyet, pek korkunç sonuçlu anketler yaptı. Yayınlanması Çar emriyle yasak edilen bu anketleri içten dostları Marks'a gönderdiler. Arazi meselesini aslından okumak isteyen Marks, 50 yaşına bakmaksızın, 6 ayda Puşkin'leri, Gogol'leri anlayacak kertede Rusça öğrendi. (Lafargue. Aktaran H. Kıvılcımlı)

Bu aktarmalardan sonra, «Mao Zedung Düşüncesi»nin Marks ustayı az bilgili, az okumuş biri gibi göstermeye çalışmasının ne kadar boş, saçma bir iddia olduğu sanarız iyice anlaşılmıştır. Bu konuda daha fazla laf etmek artık gereksizdir.

Tabi bu arada Engels'in de Marks Ustadan ayrı düşünülemeyeceğini belirtmek gerekir. Engels'te olağanüstü bilgili ve çok okuyan bir ustadır. Doğanın Diyalektiği ve Anti-Dühring eserlerini okuyan herkes duruca görür ki, Engels yalnız sosyal bilimler alanında değil; doğa bilimleri alanında da otoritedir. Bu konuyu onu en iyi tanıyanlardan Marks'ın küçük kızı, Eleanor Marks'ı dinleyelim:

«Engels'in bilgileri olağanüstü çeşitliliktedir. Hiçbir şey ona yabancı değildir; doğa tarihi, kimya, botanik, fizik, fizyoloji, (20 dilde dili döner diye yazıyordu Figaro 1870'te), ekonomi politik ve last but not last (sonuncu, ama önem bakımından sonuncu değil), askeri taktik. 1870'de, Fransız-Alman Savaşı sırasında Engels'in Pall Mall'de yayınladığı makaleler dikkati çok çekti, çünkü o bunlarda Sedan muharebesini ve Fransız ordusunun bozgununu önceden haber vermişti.» (Eleanor Marks. F. Engels. Aktaran Sol Yayınları. Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm. S: 13)

İki cümleyle de Lenin'in nasıl bıkmak usanmak bilmez bir okuyucu, araştırıcı olduğunu göze batırmadan geçmeyelim:

«Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi üzerine üç yıllık çalışması sırasında, Lenin Rus iktisadi üzerine yazılmış her şeyi inceledi ve eleştirel bir tahlilini yaptı. Bu monografta, 500'den fazla değişik kitaptan, özetten, araştırma yazısından, inceleme ve makaleden söz edilmiş ve parçalar aktarılmıştır. Ancak, aslında, Lenin'in, incelediği ve yararlandığı, ama sözettiği kaynaklar arasına dahil etmediği yazın çok daha geniştir. Ama, bu liste bile, Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesini İncelerken yaptığı çalışmanın ne kadar büyük olduğu hakkında bir fikir veriyor.» (Sovyet Yayıncıların açıklayıcı notu. Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi. s. 550)

Marks-Engels-Lenin Ustalar, bütün emeklerini işte böyle kanteri dökerek, uzun, sabırlı çabalar sonunda ürettiler. İşçi Sınıfının bilimini böyle çalışarak kurdular, geliştirdiler. Yoksa, «Mao Zedung Düşüncesi»nin savunduğu gibi «okumadan alim» olmadılar. Zaten kimsede olamaz.

Böylesine kahırlı, sabırlı çalışmaların ürünü olan Marksizm, Mao'nun dediği gibi «bir düzine kadar» kitap okumakla hemen öğrenilip savunulabilir mi? Geliştirilebilir mi? Elbette hayır. Lenin Usta'nın bile, Marks-Engels Ustaların bütün yazdıklarını daha çocuk yaşında okuyup kavramasına rağmen, ne zaman yeni bir problemle karşılaşsa, Marks-Engels'in o konuyla ilgili yazılarını yeniden, tekrar tekrar okuyup incelediğini biliyoruz. Marksizmi böyle bir anlayışla devralıp geliştiren; emperyalizm ve proleter devrimleri çağına uygulayan (Bu uygulamaya biz Leninizm diyoruz.) Lenin, acaba bizlere hiç «çok fazla kitap okumayın yoksa zihniniz körelir.» diyebilir miydi? Tabii ki diyemezdi. Tam tersine, Lenin Usta, bizlere şu ünlü öğüdünü defalarca tekrarlamaktan kaçınmazdı: «Devrimci teori olmadan devrimci eylem olamaz.» «Devrimci teori olmadan yapılan iş, devrimci eylem değil, beyinsiz işgüzarlıktır.» İşte dört elle sarılmamız gereken parola budur. Demek ki Marksizmin bütün klasiklerini alfabesinden yüksek cebirine kadar sadece okumak değil, sabırlıca ve dikkatlice etüd etmemiz gerekiyor.

Peki burjuva bilimini hiç okumamalı, öğrenmeli miyiz? Bizim için burjuva bilimi tamamen gereksiz mi? Lenin Usta'yı dinleyelim :

«Bir bütün olarak alındıklarında, felsefe profesörlerinin, tanrı bilimcilerinin usta tezgâhtarları olmalarına karşın, ekonomi profesörleri de kapitalist sınıfın usta tezgâhlarından başka bir şey değildirler.

«Marksistler, nerede olursa olsun, bu «tezgâhtarların» başarılarını özümlemeyi ve bunlara yeniden biçim vermeyi (örneğin yeni ekonomik görüngülerin incelenmesinde bu tezgâhların yapıtlarından yararlanmaksızın en ufak bir adım bile atamazsınız) ve bunların gerici eğilimlerini kesip atmayı, kendi öz çizgimizi izlemeyi ve bize düşman olan bütün kuvvet ve sınıfların bütün çizgisine karşı savaşmayı bilmelidirler.» (Lenin. Materyalizm ve Ampiryokritisizm. s: 384)

«MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ» VE MARKSİZM YASAKÇILIĞI

Mao yukarda yaptığımız alıntıda sadece «Marksist kitaplar okuyun ama gene de çok fazla değil. Bir düzüne kadar okuyun yeter. Yoksa zıddınıza dönüşür, dogmatikler, reviz-

yonistler olursunuz» diyor. Burada Mao'nun kastettiği «Marksist kitaplar» Mark - Engels - Lenin Ustaların kitapları değildir. Sadece kendi kitaplarıdır okunmasını istediği. Bu tezimizi belgeleyelim:

Mao yukarda sözünü ettiğimiz konuşmasında, Marksizmin klasikleri hakkında şöyle bir değerlendirmede bulunur:

«Klasiklere saygı göstermeliyiz ama onları körükörüne izlememeliyiz.» (Yayınlanmamış yazılar s. 66)

Burada açık ve kesince saldırılamıyor Marksizme. «Mao Zadung Düşüncesi» nin çoğu zaman tercih ettiği gibi yine kaypak bir ifade kullanılıyor. Ve böyle üstü kapalı, bulanık saldırılarla Marksist Klasiklere karşı ilgiyi düşürmek ve okunmalarını engellemek amacı güdüyor. Aşağıda yapacağımız aktarma bizim bu kanımızı pekiştirmekte ve «Mao Zedung Düşüncesinin» yukardaki cümlesini (veya saldırısını) tamamlamaktadır:

«Marksist - Leninist klasikler sadece önsöze değil, açıklamalara da ihtiyaç göstermektedir. Siyasi önsözler, zor olan felsefi önsözlerden daha kolay yazılır. (diyen Mao Z-e dung Düşüncesi, hemen Marksist - Leninist klasiklerin ihtiyaç gösterdiği açıklama (!) yöntemine bir örnek vermektedir. Dikkat edelim. D. Derleniş) Eskiden diyalektiğin üç büyük kanun olduğu söylenirdi, sonra Stalin dört kanun olduğunu söyledi. Benim görüşüme göre sadece bir temel kanun vardır o da çelişme kanunudur.» (Mao Zedung. Hangçev me göre sadece bir temel kanun vardır, o da Konuşması: 21 Aralık 1965, Yayınlanmamış Yazılar s. 194)

Ne esaslı açıklama (!) değil mi? Marksist - Leninist klasiklerin hepsi böyle açıklamalara (!) muhtaçmış. Bu açıkça «Marksist - Leninist klasiklerin hepsi hikâyedir» demektir. Başka hiçbir anlamı olamaz yukardaki sözlerin. Çünkü adam diyalektik materyalizmin iki kanununu resmen inkâr ediyor, sonra da bu işin adına «açıklama» diyor.

Mao Zedung'un demek istediğini «Mao Zedung Düşüncesinin» sadık dervişleri çok iyi anlıyorlardı. Bunlardan Çin Halk Cumhuriyeti Bilimler Akademisi Başkanı Go Mo-jo 1963 yılında Guantsi - Çjunask muhtar eyaleti tarih kurumu üyeleri önünde yaptığı konuşmada söz konusu anlayışını şöyle açıkça ortaya koyuyordu:

«Marks, Engels, Lenin'in eserleri zor anlaşılır ve Çin halkının yaşantısından uzaktırlar. Her ne kadar çinceye çevrilmiş yeteri kadar kitaba sahip isek de, bunlar büyük bir dikkat ve özentiyle çevrilmişlerse de, okumaya başladığımız zaman anlaşılmaları zor oluyor. Öte yandan klasiklerin yapıtlarında dokundukları uygulama da bize uzaktır, bu uygulamayı biz kendimiz duymamışız ve dahası var, derinleşmek, istediğiniz zaman güçlüklerle karşılaşıyorsunuz. Başkan Mao'nun eserleri Çince yazılmıştır ve üstelik de anlaşılır basitlikte, açıklıkta ve kusursuzdur.» (Guantsi Jibao 26 Mart 1963 Aktaran SBKP Marksizm - Leninizmin İdeolojik ve Politik Düşmanı Maoizm s. 68)

Evet işte böylece Çin'de çıkan Marksist klasikler kanun yoluyla olmasa da, «Mao Zedung Düşüncesi» nin yüce buyrukları gereğince pratikte yasaklanmış oluyordu. Ve onların yerini «Mao Zeduňg Düşüncesi» nin yüce ürünleri olan kitaplar alıyordu. Bu gerçekliği meşhur «Kültür Devrimi» nin 16 maddelik programının, okunması gerekli literatürle ilgili sonuncu maddesine bakarsak açıkça görürüz:

«Madde 16 — Büyük Proleter Devriminde Mao Zedung Düşüncesinin yüce Kızıl Bayrağını yüksek tutmak ve proleter siyasetini hakim kılmak çok önemlidir. Başkan Mao Zedung'un eserlerinin yaratıcı bir şekilde incelenmesi ve uygulanması hareketi, işçi, köylü ve asker kitleleri, kadrolar ve aydınlar arasında yürütülmeye devam edilmelidir. Mao Zedung Düşüncesi Kültür Devriminde eylem klavuzu alınmalıdır.

«Bu karmaşık büyük kültür devriminde her düzeydeki parti komiteleri, Başkan Mao'nun eserlerini her zamankinden daha bilinçli ve yaratıcı bir şekilde incelemeli ve uygulamalıdır. Özellikle Başkan Mao'nun kültür devrimi ve partinin önderlik yöntemleriyle ilgili şu yazılarını tekrar tekrar okumalıdırlar: Yeni Demokrasi Üzerine, Yenan Sanat ve Edebiyat Forumunda Konuşmalar, Halk İçindeki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine, Milli Konferansındaki Konuşma, Çin Komünist Partisinin Propaganda Çalışması Üzerine, Önderlik Yöntemlerine ilişkin Bazı Meseleler ve Parti Komitelerinin Çalışma Yöntemleri» (ÇKP Merkez Komitesi 11. Genel Toplantısı Kararları. 16 Maddelik Kültür Devrimi Programı 1966 Aktaran Edgar Snow, Uzun Devrim s. 260)

İşte «Kültür Devrimi» nin kitlelere vermek istediği kültür bu. Yukardaki satırlarda açıkça konuyor. Yine yukarda «Kültür Devrimi» denilen hareketin amacı da aslında özetçe konmuş sayılır: «Mao Zedung Düşüncesinin yüce kızıl bayrağını yüksek tutmak.» (Marksizm - Leninizmin değil, sadece «Mao Zedung Düşüncesi» nin) «Başkan Mao Zedung'un eserlerinin yaratıcı bir şekilde incelenmesi ve uygulanması» nı sağlamak (Marks, Engels - Lenin'in eserlerini değil, sadece Başkan Mao Zedung'un eserlerin) «Mao Zedung Düşüncesi» nin «eylem klavuzu olarak alınma»sını sağlamak (Marksizm - Leninizmin değil, «Mao Zedung Düşüncesi» nin) Yani amaç kitleleri «Mao Zedung Düşüncesi» tarikatına yüzde yüz bağlı dervişler haline getirmek. Bu yüzden okunması öğütlenen literatüre Marks - Engels - Lenin ustalardan tek yazı alınmaz. Bu anlayışa uygun olarak 16 Temmuz 1967 de Revmin Ribao gazetesi kitlelere şu çağrıda bulunur:

«Başkan Mao'nun talimatlarını anlasak da anlamasak da uygulamak zorundayız. Mao Zedung'un mutlak otoritesini sağlamlaştırmak zorundayız... En yüksek disiplin budur.»

İşte kitlelerden istenen budur. «Mao Zedung Düşüncesi» nin yüce buyruklarını robotça uygulamak. Artık parti, organ, hiyerarşi ortadan kalkmıştır. Tek kişinin allahlığı söz konusudur. Kullara düşen görev ise bu Allahın her buyruğunu (emri ilahisini)» hikmetinden sual olunmaz» deyip uygulamaktır.

«Kızıl Kitap» (ya da «Başkan Mao'dan Seçme Sözler») sanki bir dinin kutsal kitabıdır:

«Başkan Mao Zedung'dan Seçme Sözler» le silahlanan halk kitleleri tartışmalara katıldılar ve adım adım ilerleyerek iyi insanları kötü insanlardan, proleter devrimci çizgiyi gerici burjuva çizgisinden ayırdetmeyi ve Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisini ve siyasetini doğru olarak uygulamayı öğrendiler. Bu uğurda bütün ülke Mao Zedung Düşüncesini canlı bir şekilde inceleyen ve uygulayan büyük bir okul haline geldi; halk kitleleri, fırtınalı mücadeleler içinde günlük hayatlarında asla öğrenemiyecekleri şeyleri öğrendiler. En sonunda kargaşalık, düşmanların dağılmasına ve halk kitlelerinin çelikleşmesine yol açtı.» (ÇKP Çin Komünist Partisi Kısa Tarihi Bora yayınları s. 40)

Sözü edilen hareket «Büyük Proleter Kültür Devrimi» (!) dir, dağılan düşmanlarda «Mao Zedung Düşüncesi» ne ve «Kızıl Kitap»-ına tapınmayı reddeden kâfirlerdir.

«Mao Zedung Düşüncesi», sanki insanı her türlü düşmanın şerrinden koruduğuna inanılan müslüman'ın «kelime-i şehadeti» dir.

«Kitleleri Mao Zedung Düşüncesiyle sebatla ve yılmadan eğiterek sapmaların üstesinden gelmeliyiz.» (Age s. 51)

«Mao Zedung Düşüncesi» nin bir eşi daha yokmuş:

«Mao Zedung Düşünceleri, eşine rastlanmaz güçte atom bombası demektir. Bu düşünceler öznel evreni yeni baştan kuran büyük maddi güce dönüşüyorlar. Halk yığınlarınca öğrenildiğinde bilincin ileri doğru devrimcileşmesine yardım ediyorlar.» (Jenmin Jihbao 8 Ağustos 1967 Aktaran SBKP Marksizm Leninizmin İdeolojik ve Politik düşmanı Maoizm. s: 73)

Uluslararası Komünist hareketi parçalamak ve bugün CIA'yla aynı paraleldeki dış politikasıyla, harekete verdiği zarar yönünden «Mao Zedung Düşüncesi» gerçekten «eşine rastlanmaz güçte bir atom bombası demektir.» Bunu bizde teslim ediyoruz.

Dünyayı yalnızca «Mao Zedung Düşüncesi» kurtarabilirmiş:

«Mao Zedung Düşüncesi bütün dünyaya yayıldığı, ve bütün dünyadaki devrimci halklar tarafından kavranıldığı zaman bu düşünceler dünya devrimci halklarının beyinlerini değiştirecek ve büyük bir maddi güce dönüştürecektir. Dünya devrimci halkları, Mao Zedung Düşüncesini kavradıkları zaman, dev ve tükenmez bir güçle eski dünyayı yıkacaklar, emperyalizmi, modern revizyonizmi ve gericiliği tek tek ülkelerde tamamen ortadan silecekler ve bütün dünyada sonsuz aydınlıkta, ulaşılmaz güzellikte, büyük ve yeni bir sınıfsız toplumu, baskı ve sömürünün olmadığı bir toplumu kuracaklardır.» (Jenmin Jihbao ,20 Temmuz 1966. Aktaran M.I. Sladkovski, Mao'nun Teorik Görüşlerinin Eleştirisi s. 75)

Görüldüğü gibi Marksizm - Leninizm artık unutulmuştur. Bazan ender-i nadirattan olarak laf olsun diye Mao Zedung Düşüncesinin önüne bir Marksizm - Leninizm kavramı eklense de; Marks - Engels - Lenin Ustaların eserleri artık, kesinlikle ağıza alınmaz. Usta'ların eserleri artık, «anlaşılmaz» (!) açıklanmaya muhtaç» (!) ve Mao Zedung Düşüncesi tarafından aşılmış(!) olduklarından kütüphanelerin tozlu raflarında çürümeye ya

(Devamı 15. Sayfada)

DERLENİŞ VE GRUP PARTİLERİ

(Geçen Sayıdan Devam)

DERLENİŞİN YOLU DERLENİŞİN BİÇİMİNDEN AYRILAMAZ

Grup partilerinin olumsuzluklarına böyle genel olarak değindikten sonra, şimdi yeniden dönelim Yeni V. P. içindeki Anarşi Yok! Büyük Derleniş'i savunan arkadaşların yanılgılarını incelemeye : Arkadaşlara ikinci bir soru daha yönelterek meseleyi açmaya çalışalım. Sorumuz şudur: Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i savunuyorsanız neden yeni V. P. içindesiniz? Bildiğimiz gibi, Kıvılcımlı Usta bu eserinde Derleniş İçin bir yol bir de biçim önerir. Derleniş yolu ancak orada önerilen biçimler içinde yüründükten sonra hayata geçirilebilir, ve Proletarya Partisi Reorganize edilebilir. Yeni V. P. içinde bulunmak, en azından, açıkça Anarşi Yok! Büyük Derleniş! te önerilen biçimleri reddetmektir. Sizler neden Usta'ca konan biçimleri reddetmek gereğini duydunuz? Önce bunu bilincinize çıkarmalısınız. Yok, eğer «biçim önemli değildir, önemli olan özdür» diyorsanız bu görüşünüze katılamıyacağız. Çünkü her öz ancak kendine en uygun biçim içinde kendini ortaya koyabilir, varolabilir. Marksistler, özle biçimin diyalektik bağını gözden kaçırmazlar. Ancak metafizik mantıkla ikisi birbirinden ayrı düşünülebilir. Buna somut bir örnek verirsek: Bir mektubun öz ve biçiminin birbirinden ayrılmazlığını söyliyebiliriz. Mektubun özü, içinde bulunan bilgilerin yazıldığı kağıttır. Mektubun biçimi zarfıdır. İkisi birlikte olunca mektubu istediğimiz yere gönderebiliriz. Hedefine ulaşır. Fakat zarfı ortadan kaldırırsak meramımızın yazılı olduğu kağıdı bir yere gönderemeyiz. Yani zarfı ortadan kaldırınca mektubu da ortadan kaldırmış oluyoruz. Ancak zarfla dosya kağıdı birleşirse mektup ortaya çıkabilir.

Bu örnekte olduğu gibi, Derleniş sorununda da durum aynıdır. Derleniş'in biçimini inkar edersek, Derleniş yolunu yürüyebilmemiz de imkansızlaşır. Böylece de Anarşi Yok! Büyük Derleniş! prensiplerinin hayata geçmesi tümüyle imkansızlaşmış olur. Yani Anarşi Yok! Büyük Derleniş! bütünüyle inkar edilmiş sayılır. Unutmayalım ki zarfsız mektup olmaz (yani bir yere gitmez)

YENİ VP, «VATAN PARTİSİ TÜZÜK - PROĞRAMI»NA İŞKENCE EDER

Yeni VP içindeki «Derlenişçi» arkadaşlar belki şöyle bir gerekçeye sarılabilirler: «Evet yeni VP bir grup partisidir, fakat hiç değilse bugün orada tüzüklü çalışma olanağı vardır. Tüzüklü çalışma, tüzüksüz çalışmadan daha verimlidir.»

Hemen belirtelim ki: tüzük proletarya partisinin kanunlarıdır. Ortada Proletarya Partisi yoksa, o kanunların da işlemesi asla söz konusu değildir. Bu konuda en küçük ikircilik olmamalıdır. Zaten arkadaşlar, hem yeni VP şeflerinin hem kendilerinin davranışlarını, gerçek Proletarya Partisinin tüzüğü olan Vatan Partisi tüzüğü açısından değerlendirirlerse herkesin bugüne dek defalarca tüzük dışı düştüğünü görecektir. E, durum böyle olunca neye yaradı sözde tüzüklü olmak? Bir tek şeye: Vatan Partisi tüzüğüne işkence etmeye. Nasıl camii'nin büyük olması imamın bildiğini okumasına engel değilse, bir grup partisinde de kağıt üzerinde tüzüğün en katıksız doğrulardan (kanunlardan) oluşması, orada şeflerin bildiğini okumasına engel değildir.

Proğram, yine bir proletarya partisinin bugün iktidara gelse, yarın neler yapacağını anlatır. Yani yapacağı işleri maddeleştirir. Yeni VP ise bir grup partisidir. Hareketin birliğini, (gerçek partinin reorganizasyonunu) tüm halkın gerçek partinin önderliğinde ordulaşmasını savunamaz. Tersine birliğin (proletarya partisinin reorganizasyonunun düşmanıdır. Hareketin gruplar anarşisi batağında bocalamasını savunur. Bu davranışlarıyla da Finans-Kapital değirmenine su taşımış duruma düşer. Böyle olunca yeni VP şeflerinin sözde Vatan Partisi proğramını savunması laftır. Çünkü onlar, o programı bir an önce hayata geçirecek partinin reorganizasyonunun değil dağınıklığın savunucularıdır.

Öyleyse yeni VP'nin bütün eylemi: Vatan Partisi Tüzük Programını kendi megaloman tutkularına alet ederek, o tüzük-programa işkence etmektir.

YENİ VP, VATAN PARTİSİ TÜZÜK - PROGRAMINI TÜRKİYE SOL CEPHESİNDEN KAÇIRIR.

Biliyoruz ki Marksist-Leninist teoriyi Türkiye sınıf ilişki-çelişkilerine (orijinalitesine) uygulayan Usta Dr. H. Kıvılcımlı'dır. Türkiye'de derleniş'te reorganizasyon da, devrim de Usta'nın elli yıl dövüşerek üretiği teorinin hayata geçirilmesiyle başarılacaktır. Bunda şüphemiz olamaz. O zaman bizlere düşen görev bu devrimci teoriyi, sosyalist ortama boylu boyunca girerek; hem sosyalistler hem de yığınlar içinde dövüştürmektir. Çünkü kullanılmayan organın atrofiye (dumura) uğraması gibi pratikte dövüştürülmeyen teori de geliştirilemez. Körelir. Bir işe yaramaz. Unutmayalım ki çağımızın Marksizmi olan Leninizm, her türlü oportünizmlere ve revizyonizmlere karşı savaş içinde doğup gelişti.

Peki doğru devrimci teori nerede (hangi biçim içinde) dövüştürülecek? Defalarca söylediğimiz gibi bu biçim «Devrimci Derleniş Komiteleridir» Çünkü ancak bu komiteler içinde Türkiye Sosyalistlerinin biraraya gelme olanağı vardır. Ancak bu komiteler içinde yapılan teorik savaş belirli bir senteze varabilir. Dağınık grupların pratik eylem birliği ancak bu komiteler aracılığıyla sağlanabilir. Ve ancak bu şekilde sağlam bir eylem birliği yığınları devrimci mücadele içine çekebilir ve sosyalistler arasında yoldaşlık ilişkilerini kurabilir. Homojen bir kadro yaratabilir. Sonunda partiye sıçranabilir. Bunun dışındaki bütün yollar, yol değil Finans-Kapital tuzaklarıdır. Ve o tuzaklar faşizm cehennemine götürür, hem bizleri hem de üretmen insanlarımızı.

Yeni VP ise En eski Sosyalizmin elli yıllık emeklerini Türkiye solundan, yangından mal kaçırırca kaçırıp kendi tekkesi içine hapsetmek ister. Kendi kendine Napolyon, Fatih Atatürk ünvanı veren deliler gibi; kendine Proletarya Partisi ünvanını vererek kendi dışındaki tüm sol cepheyi burjuva ve küçük burjuva sosyalistleri olarak damgalar. Onlarla kendinin tek parti içinde birlik olmasının; imkansız «ütopi-hayal» olduğunu söyler.Böylece kendi dışındaki Türkiye solunu da inkar edip yok sayar. Daha doğrusu kendini sosyalist ortamın dışına atar. Yani kendi kendini tecrit eder. Kendisiyle beraber Vatan Partisi tüzük programını da Türkiye solundan kaçırmaya çabalar. Fakat bizler, elbette onların hasta kimliklerini ortaya serip, eneski sosyalizmi değil savunmak, bütün çabalarının, eneski sosyalizmi gömme yönünde olduğunu dosta düşmana kabul ettireceğiz.

YENİ VP ENESKİ SOSYALİMİN TEZLERİNİ KARİKATÜRLEŞTİRİR.

Yeni VP'nin Eneski Sosyalizme verdiği önemli zararlardan bir de kendi hasta siyasetini (özellikle parti ve cephe anlayışını) Eneski Sosyalizme maletmesidir. Buna en somut örnek olarak Usta'nın Proletarya Partisinin reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi için önerdiği «Ortak Kurmay Merkezleri» önerisini gösterebiliriz. Bilindiği gibi Usta'nın bu tezinde: proletarya partisinin yokluğu tesbitinden hareket ederek parti doğuncaya dek bütün sol grupların ortak kurmaya katılmaları, burada eylem birliğini sağlamaları ve partiyi reorganize etmek için çalışmaları gerektiğini vurguluyordu. Yani artık Kurmay Merkezleri, Devrimci Derleniş Komiteleriyle aynı fonksiyonu üstlenecekti.

Yeni VP bu tezin özünü tamamen tahrif edip karikatürleştirerek piyasaya sürdü. Bu tahrifatı daha önce belgelemiş olduğumuzdan burada yeniden aynı konuya dönmiyeceğiz.

MESELE, «GÜÇ» MESELESİ DEĞİL, «PRENSİP» MESELESİDİR

Yeni VP'deki derlenişçi arkadaşlar, belki de bizlerin yeterli nicelikte (nicel güce sahip) olmadığımızı düşünerek bizlere katılmakta ikircilik gösteriyorlar. Hemen teslim edelim ki nicel olarak Türkiye Solunda zayıf olduğumuzu bizler de biliyoruz. Ve bunu doğal karşılıyoruz. Hatta bir anlamda bunun bir zorunluluk olduğuna inanıyoruz. Çünkü bugün hareket aydınlar (küçük-burjuvalar) ortamında sıkışıp kalmıştır. Üretmen insanlarımızla bağ kuramamıştır. Bizlerse proletarya sosyalizmini savunuyoruz. Yani kimseye kolay ün, nam, poz ve paye vadetmeyen, nankör ve kahırlı bir mücadele öneriyoruz. Böyle bir mücadelenin küçük-burjuva aydınlar arasında çoğunluk olması zaten anormal olurdu. Hareket işçileşip-köylüleştikçe bizim niceliğimiz de aynı oranda artacaktır. Buna inancımız tamdır.

Fakat hemen şunu da belirtmeden geçmeyelim ki, Marksistler meselelere prensipler açısından yaklaşırlar. Bir Marksist tek başına kalsa bile doğru prensibi savunmalıdır. Yoksa, «filan grubun siyaseti doğru, fakat o grup nicelik olarak güçsüzdür, onun için onlarla çalışmam» şeklinde koymak, meseleyi proleterce değil küçük burjuvaca koymaktır. Çünkü bildiğimiz gibi küçükburjuvazinin bir kuşkusu varsa, bize darılmasınlar, bu kuşku küçükburjuvaca bir kuşkudur.

Sonuç olarak söylediklerimizi özetlersek:

(Devamı 15. Sayfada)

ADAM KANDIRMAK İSTEMİYORUZ

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

TARTIŞMA İÇİN TARTIŞMA OLMAZ

Sosyalistler arasında yığınla tartışma problemleri var. Bu tartışmalarda falan veya filan kişiyi, yahut feşmekan kalabalığı, her ne pahasına olursa kandırıp kendi yanımıza çekmek Sosyalistin harcı değildir.

Elbet birbirimizin karşılıklı tezleri varsa, onları açık, duru ve kesin biçimleri ile ortaya koyacağız. Bütün o eleştiri,özeleştiri, tartışma çabalarımız hiçbir zaman eleştiri için eleştiri, tartışma için tartışma olmayacaktır.

Düşünce: Davranışı tökezletmemek için yolu aydınlatmak demektir. Eğer herhangi bir düşünce, yolu aydınlatacak yerde gözümüze sıkılan bir projektör gibi bize atacağımız her adımı şaşırtıyorsa, o düşünce istediği denli «parlak» olsun, iş yapmak isteyenleri kadıramaz, ayartmaz, tökezletmez, sapıttıramaz.

BURJUVA AYDINI BİRİNCİ KARİYERİST OLUR :

Hiç unutmayalım Sosyalizmimiz: (Antika-Modern) toplum soysuzlaşmalarının yıkıntıları ortasında, büyük çalışkan yığınlarımızdan köpük bir Aydınlar hamamında ses yarışına çevrilmek isteniyor. Soyut kavramlarla maç talimi olmaktan kurtulamıyor.

Aydın kimdir? Hepimizin oradan, aydın saflardan geldik. Ama ardımızdaki köprüleri atarak. Yoksa, sayımız sürümüze bereket istediğince kabarık olsun. Kalitece aydın : Burjuva toplumu egemen kaldıkça, iliklerine dek bir «Burjuva Aydınıdır». Burjuvazinin aydına yüzlerce yıldan beri «Düşünce», «doğru», «ülkü» diye bütün yutturdukları: eğer «düşünce» ise, «Derebeyi» veya «burjuva» düşüncesidir. Doğru ise: egemen sınıflar için «doğrudur». Ülkü ise işveren sınıfının «ülküsüdür».

Yüzlerce yıllık tarihin, onlarca yıllık ömürün kafalara doldurulup taşırttığı moloz ve kariyerist (külah kapıcı) düşünceler ve saloz davranışlar, burjuva aydınlarının bir vuruşta beyinleri içinden çıkarıp atabilecekleri yük değildir.

ARINMA ATEŞİNDE TEMİZLENMELİ :

Bunun için her aydının çok sıkı bir örgüt okulunun (Frenklerin «purgataire» dedikleri) arınma ateşinden geçmesi gerekir.

Ömür boyu arınma ateşinden geçe geçe alçak gönüllü, gerçekci ve yiğit olurlar. Uzun çıraklık cihadını (kutsal savaşını) göze alamayanlar, yalnız kendilerini aldatmış olurlar. Daha doğrusu yalnız kendileri gibileri kandırıp, hep birden batağın içine gömülmekten başka uzun vadeli sonuç alamazlar.

Aydın kişi arınma ateşi: çetin sabır, bilimsel sistem ve gözü kara kahramanlık isteyen iki alanda yatar:

1) Yığının içinde ve yığınla birlikte savaşmak,

2) Örgütün içinde ve örgütlü olarak savaşmak.

İŞÇİ SINIFI VE PROLETARYA PARTİSİ :

Yığın deyince başta Modern İşçi sınıfı gelir. Burada ikirciliği olan aydın, hiç Sosyalizme zahmet etmesin. Eğer, kurulu bir burjuva ajanı değilse, açıklar livası bir avantüryedir.

Örgüt deyince, gene başta: Bilimsel Sosyalizmce yüzyıldan beri işlene gelen Siyasi iktidar savaşı yapacak Proletarya Partisi gelir. Bunda en ufak ikirciliği bulunan aydın hiç Sosyalizm şerefine kadeh kaldırmasın. O eğer doldurulmuş bir işveren plağı değilse, temiz sesi parazitleştiren acaip kertenkele şarkısıdır.

— SOSYALİZME ÇIRAK OLMAYAN «ÜSTADLAR»

En basit saç sakal traşı bile, yıllarca emek vermiş tutkun berber çıraklığından geçmeyi gerektirir. Devrimcilik çıraklığı gerektirmez mi? Aydın, anasının (burjuva toplumunun) karnından sosyalizme çıkar çıkmaz nasıl devrim ustası olur? Kesilir? En ufak İşçi Sınıfı ve Proletarya Partisi çıraklığına «tenezzül» etmeksizin sahneye fırlar fırlamaz Sosyalizm üstadı geçinmek ne anlama gelir? Bu gün Türkiye'nin en büyük kolerası, su yüzü görmemiş balık illetidir.... Yalnız bugün mü? Nicedir öyle.

SOSYALİZM ÜSTADLARI VE CİA PLANI :

Finans-Kapital 27 Mayıstan beri sosyalizme resmen icazet verdi. Babası hayrına mı? Hayır. Öyle her köşe başından İşçi Sınıfına allemelik taslayan, Proletarya partisine şebeğin gerisi gibi surat kıvıran sürü sürü ısmarlama veya hazır «Sosyalistler» yahut «Devrimciler» türetip onları birbirine düşürtmek, sonra karşılarına geçerek, tırnağına tükürе tüküre onlarla alay etmek için bunu yaptı. İkinci emperyalist Evren Savaşından sonra CİA, Türkiye'ye bu planla çok partililiği soktu. 27 Mayıstan sonra Finans-Kapital o planla ne kadar sosyalizm akımı varsa hepsini aydınların başlarına boşalttı. Maksat, her köşe başında bir sosyalizm derebeyliği kurmak, dağınıklığı ebedileştirmekti.

SOSYALİZM TERCÜMANLIĞINA VE BEZİRGANLIĞINA HACET VAR MI?

Şimdi, sekiz on sosyalist kitabı yarım yamalak Türkçeye çeviren, o çevirilenden aşırma beş on köktenci formülü dergi, gazete sayfalarına döktüren aydın: Sosyalizme «maşrık-ı Azam» benim diyebiliyor... Bu aydın okur yazarlar. İşçi-Köylü içine girseler boylarının ölçüsünü alacaklarını bilmezler mi? Bilemezler. Neden? Çünkü Aydın'dırlar. Aydının dünyası kalemin üstünde döner. Hayatı kitap sayfalarında geçer. Kitap bir fetiştir. Kitabı çıkaran bir tabudur. Kitap bize İşçi Sınıfının özgüç ve Proletarya Partisinin öncü olduğunda aydınlık inanç ve hareket getirmiyorsa, onu yazanın da, çevirenin de, basanın da canı cehenneme. Çünkü basan, Sosyalizmi akçeye çevirip yağlı kâr sağlayan kurnaz bezirgân durumuna düşebilir. Çeviren o bezirgana çanak tutacağına, Hilton otelinde garsonluğa gitsin. Sosyalizm tercümanlığı ve bezirganlığı başka şeydir. Sosyalizm döğüşcülüğü başka şeydir.

SOSYALİZM SINIFLAR SAVAŞININ DÜZENİ VE ÖRGÜTÜDÜR :

Sosyalizm bir kitap ve laf ebeliği değildir. Bir kahırlı savaştır. Her savaş en azından ordu ile olur. Ordu denildi mi, onun ne bilimi, ne komutası: Dün köyünden gelmiş, yahut bugün kitaptan fırlamış toylara çalım satma alanı değildir...

Acı, gözyaşı, kan, çamur içinde adsız ve uzun çıraklığı göze alamayanlara bütün burjuva dans salonları, spor ve toto alanları, diskotekler, kafetaryalar, mübarek olsun. Öylelerinin kuru kalabalığı ne işçi sınıfına, ne Proletarya Partisine hayır getirmez.

OLAYIN MİHENK TAŞINDA SOSYALİZM DEĞERLENİR :

Türkiye'nin genç aydın kuşağını bir yol daha uyarırız. Eski aydın kuşakların içine düşüp boğuldukları o sade suya üstadlık geririzinden sakınsınlar. Sakınmanın tek yolu söylenen her sosyalistçe sözü olaylarla, yani dünya ve Türkiye gerçekliği içinde değerlendirmektir. Ama tek başına o da yetmez. Her değerlendirmeyi ancak Proletarya Partisinin savaş organları içinde adsız er gibi savaşmayı bilmek ve becermek ister.

Gelişigüzel bir «Al allah delini zapteyle kulunu, tarihi yaşatan kahraman» deli deryalı sahip zuhur peşinde sosyalizm gevezeliği yeter. Üç buçuk ahbap çavuşlar kurulunun kıvrattığı ağzından dolma dergi vb. yönünde sosyalizm gevezelikleri yeter. Polis korkusunu allah korkusundan üstün tutan işçi sınıfı içinde burjuva ajanlarının su sızdırtmadıkları masonik bir siyasi Parti örgütünde Sosyalizm gevezelikleri yeter.

Sözlerden hiç korkmayın. Herkesin ciğerini okumak için işine bakın, o zaman aldanma payı en azına iner. Kişi her zaman yanılabilir. İşçi Sınıfı gerçek Proletarya Partisi safında herkes erimelidir. İşçi sınıfı demir filizidir. Aydınlar krom manganez filizidir. Bu iki filiz ayrı durdukça ikisi de paslanır, çürür. Bu iki filiz organik yani Proletarya Partisi ölçüsünde sentezle kaynaşırsa, paslanmaz çelik çekirdek doğar.

SOSYALİST Sayı: 2-9
15.12.1970

SOSYALİSTLER ARASI FO

DEVRİMCİ

KONU

Birinci Sayfadan Devam

nin ve Partinin aynı süreç içinde, diyalektik olarak birbirine bağımlı şekilde kurulabilmeleri mümkündür.

O zaman bütün çabamız ne olmalı?; Proletarya Partisini ve Halk Kurtuluş Cephesini hayata geçirmek. Şu anda bütün siyasi görevlerimizin önünde duran, zinciri sürükleyici ana halka budur arkadaşlar.

Türkiye sol guruplarına kısaca göz attıktan sonra önerimizi koyacağız.

Bugün Türkiye solunun dağınıklığında birinci rolü oynayan, iki süper oportünizm dediğimiz; sahte, sarı TKP ve Maocu guruplardır. Bunlar birliğe karşı en azılı, en azgın mücadeleyi vermektedirler. Ne zaman Türkiye solunun birliği gündeme gelse, sahte TKP, Brejnev Yoldaşından aldığı icazetle Türkiye'nin kendisinden sorulduğunu, onun için kendisinin dışındaki bütün gurupları Maocu ya da goşist olarak nitelemekte, bunlarla yapılacak hiçbir işi olmadığını belirtmektedir. Maocu guruplar ise, Sovyetler Birliğine küfretmeyen herkesi Revizyonist, Sosyal Faşist olarak nitelemekte ve bunlara karşı savaşın, faşizme karşı savaştan ayrı konamayacağını ileri sürmektedir.

Bizce bu gurupların başı bağlıdır. Yani kendi başlarıyla düşünüp taşınmamaktadırlar. Biri kuzeyden esen rüzgârlara göre pusulasını düzenlemekte, diğeri ise güneydoğu Asya'dan esen rüzgârlara göre siyaset tayin etmektedir. Halbuki, Türkiye toprağında döğüşen insanlar olarak kendi başımızla düşünüp ve her meseleyi, her problemi halkımızın ve ülkemizin somut dertlerinden, problemlerinden hareket ederek ortaya koymamız ve onlara çözüm getirmemiz gerekir. O zaman birlik için birincil görev, kendi başıyla düşünen, Türkiye toprağında döğüşen tüm grupların iki süper oportünizme karşı amansız teorik savaş vermesi gerekmektedir.

Teorik savaş nerede, nasıl yapılır? Oportünizm nasıl, nerede mahkûm edilir, yenilgiye uğratılır? Oportünizm, devrimciler forumunda ve halkın gönlünde yenilir. Yoksa, yedi başlı masal ejderhası gibi, her başı kesildikçe yeniden fırlayacaktır. O yüzden çağrıyı yapan arkadaşlara bizim de eleştiri olarak yönelteceğimiz hususlardan biri budur. Yani Maocu grupların da buraya çağırılması ve onların Anti - Marksist siyasetlerinin burada, kitle önünde mahkûm edilmesi, böylece Sol Cepheden tecrit edilmesi gerekir. Onları, çağırmamakla yenemeyiz. Oportünizmle aramıza Çin Setleri örerek oportünizmi mahkûm edemeyiz. Onları her zaman halkın içinde ve devrimciler forumunda yenebiliriz. Onun için böyle bir toplantıya çağrılmamalarını eksiklik olarak değerlendiriyoruz.

Fazla vaktimiz olmadığı için, şimdi toplantıya katılan gurupların, birlik hakkındaki görüşlerini kısaca eleştirip, kendi tezimizi koyacağız.

Toplantıyı düzenleyen guruplardan **Yeni Vatan Partisi** siyasetini savunan arkadaşlar, birlikten şunu anlıyorlar: «Fakat derlenişten anladığımız, her momentte doğru taktik önerilerle bu yanlış eğitimlerin altını boşaltmak, onların çevresindeki kemikleşmemiş unsurları çekmektir.» Arkadaşların, yine kongre kararlarına göre: «Tek parti içinde derleniş hayaldir, ütopidir.» O zaman arkadaşların birlikten anladığı, kendilerinin dışındaki herkes, bütün siyasetler kuru otoritedir. Birlik nasıl sağlanacak? Bu kuru otoritelerin altı boşaltılacak ve altları kendilerinin etrafında birleşecek. O zaman birlik sağlanacak. Arkadaşların birlik anlayışı bu. Bizce bu da Anti Leninist birlik anlayışıdır.

Cephe konusundaki görüşleri ise buna bağlı olarak sakattır, arkadaşların. Mesela, UDC çağrısını olumlu karşılarlar arkadaşlar. Biçimsel olarak bir iki eleştiri yönelttikten sonra, bu çoğrının somutlaştırılmasını beklerler, Kemal Türkler'e yazdıkları bir açık mektupta. Halbuki sahte TKP kaçak bir akımdır. 26, 29, 51 tevkifatlarında çökerek, gerçek TKP'ye ihanet etiği için partiden atılanların yurt dışında buluşarak kurdukları sahte bir akımdır. Bunu da dergimizde birkaç ay sonra açıkça mahkum edeceğiz. Onun için bu siyasetin önerdiği bir UDC çağırısı, ki bu da kendi icatları değildir. (Sovyet Marksologlarının üçüncü dünya için önerdikleri bir tezdir. Ulusal Demokratik Cephe. Bizimkiler oradan almışlardır.) Yani, bu cephe çağrısı olsun kendi kafalarından çıkmış birşey değildir. Yeni Vatan Partisindeki arkadaşlar bir zaman da demokrasi cephesinin başına geçmesi için DİSK'e önerdiler. DİSK'e dediler ki: «Demokrasi cephesinin başına geç ve tüm grupları topla, böylece savaş verelim.» Bu da sakat bir anlayıştır. Çünkü dünyanın ve tarihin hiçbir yerinde, bir sendikanın siyasi mücadelede, hele Halk Cephesinde başa geçtiği görülmemiştir. Ustalar'dan öğrendiğimizin taban tabana karşıtıdır. Sendika, biliyoruz, ancak ekonomik mücadele örgütüdür. Siyasi mücadeleyi ise, iktidar savaşı güden ancak siyasi partiler yapabilir. Arkadaşlar neden önerdiler DİSK' in başa geçmesini, UDC'nin olumlu karşılanmasını? Arkadaşlara göre kuru otoritedir onlar da. O başa geçsin var. Arkadaşların amacı, içlerine girip onların altını boşaltmak. Bu sakat bir siyasettir.

Şimdi **TEP. Yani Türkiye Emekçi Parti**si'nden arkadaşların görüşlerini eleştirelim. Biliyoruz, TEP bugün yeni çıkmış bir akım değildir. Özellikle 67'de **Türk Solu** dergisinden bu yana Türkiye Sol Cephesinde vardır. Tabi bu akımın temsilcisi Mihri Belli arkadaş 45'den bu yana sosyalizm döğüşü içidedir. (40'dan bu yana) 69-70 ya da 67-70 yıllarında bu siyasetin görüşü şuydu parti ve cephe konusunda: Filipin tipi demokrasicilik şartlarında ne parti ne de cephe kurulamaz. Ne olur? Asker-sivil-aydın zümre Milli Demokratik Devrimi yapar, Filipin tipi demokrasiciliği ortadan kaldırır. Ondan sonra Proletaryanın özörgütü ufuktan bir güneş gibi doğar.» Yani partisiz Milli Demokratik Devrim gerçekleşebiliyor. Böylesine bir siyasetten bu gün olumlu bir yere gelmiştir arkadaşlar. Yani biraz önce TEP Genel sekreteri arkadaşın okuduğu gibi, partinin ancak grupların, Marksist grupların belirli prensipler etrafında birleşeceğini, partinin ve cephenin birbirinden ayrılmazca, bütün bir diyalektik süreç içinde olacağını ortaya koydular. Bu çok büyük bir olumluluktur. Bu yüzden arkadaşların bugünkü görüşlerinin doğru olduğunu kabul ediyoruz. Fakat somut teklifleri yok arkadaşların da.

Şimdi diğer katılan guruplardan **Kurtuluş** gurubunun bu konudaki eleştirisi: Kurtuluş sayı 14: «Devrimcilerin birliğinin inşaası yine gündemdedir.» Okuyoruz: «Bugün yine sosyalistlerin safları oldukça dağınık, yine partileşmeyi esas alan davranışlar, doğru davranışlar.» (Kurtuluş agy) Dağınıklık kabul ediliyor. Fiilsiz bir cümleyle partileşmeden bahsediliyor. Fakat «parti nasıl inşaa edilecek?» sorusuna somut bir cevap maalesef yok. Onun yerine şöyle denir: «Bu zor günlerde sosyalistlerin özellikle nüanslar üzerinde fırtına koparmayı bir yana bırakmaları gerekiyor. Önümüzdeki günler anti-faşist mücadelenin yoğunlaşacağı günler olacaktır ve devrimciler arasındaki yapay düşmanlıkların, sadece faşistlerin işine yarayacağını, bunlardanda Anti-Faşist mücadelenin yara alacağı görülmektedir» Bu şekilde bitiyor. Yani yazının başlığı ile (Okuduğumuz zaman) sonucu aynı. Hiç bir açıklık getirilmiyor. İnşaa gündemdedir, nüanslar üzerinde tartışmalar bırakılmalıdır. Birleşilmelidir. Ama nasıl? Somut hiç bir teklif york.

Emeğin Birliği gurubunun görüşleri: Meseleyi, (diğer siyasetler içinde) bizim dışımızda en doğru koyan arkadaşlar Emeğin Birliği siyasetinden. Görüşlerini okuyorum: «Nasıl ki faşizm gelip geçici bir şey değilse ve tekelci sermaye var olduğu müddetçe bir tehlike olarak varlığını koruyacak ve sermayenin her bunalımında işçi sınıfının ve tüm emekçilerin karşısına çıkacak bir güç ise, Anti-Faşist Halk Cephesi de böyle gelip geçici ve bazen kurulan ama başka bir burjuva hükümet karşısında bazen bozulan bir şey olamaz. Faşizme karşı Halk Cephesi ancak ve ancak Proletaryanın kendi bağımsız politikasını temsil eden siyasi parti öncülüğünde ve onun etrafında kurulabilecek ve faşizmin maddi temelleri ortadan kaldırılıncaya kadar değişik taktiklerle de olsa devam edecek olan bir cephedir. Yani böyle bir cephe faşizme karşı bir demokratik devrimi hedefler ve gerçekleşinceye kadar devam eder.» (Emeğin Birliği. Sayı 9, 7.8,1977 sf. 11) Yine okuyoruz arkadaşlardan: «Faşizme karşı mücadelenin ve genel olarak demokratik devrim uğruna mücadelenin bu aşamasında ilk ve temel görev: sınıf bilincine sahip işçilerin emekçilerin tüm sosyalistlerin gerçek birliğinin sağlanması yolunda Proletaryanın bağımsız siyasi partisinin oluşturulması uğruna eylem birliği sağlamaktır.» (agy) Bu ve buna benzer doğrular sıralanır. Fakat parti nasıl kurulabilir? Guruplar biraraya nasıl gelebilir? Eylem birliği nasıl sağlanır? Bu sorulara da Emeğin Birliği'nin

UM'DA

ERLENİŞ'İN ŞMASI

maalesef somut bir cevabı yok. Arkadaşlar da yine sadece gerçekliği, yani olayı yorumlamakla yetiniyorlar. Değiştirici en küçük, somut bir öneri getirmiyorlar. Yine bildiğimiz gibi Marksizme göre bir teklif, bir parola ortaya atıldığı zaman o parolanın hayata nasıl geçirileceğini belirleyen somut örgüt ve döğüş biçimleri de ortaya atılmalıdır. Yoksa, parola soyut bir şey olarak kalır ve hayata geçemez.

Şimdi de bizim, yani **Devrimci Derleniş** siyasetinin bu konudaki somut teklifini ortaya koyalım. Biz, bilindiği gibi yeni bir siyaset değiliz. Ustamız Dr. Hikmet Kıvılcımlı, 17 yaşında Yörük Ali Efe'nin çetesinde Emperyalizme karşı ilk kurşunu sıkan bir yiğittir. Ve 20'de partili mücadeleye girmiş, 25'de zindanlar çağı açılmış, 25'den 50'ye kadar 19 yıl aralıksız zindanda kalmış, yani 25 yıl içinde sadece altı yılını dışarda geçirebilmiş bir yiğit savaşçıdır. 54'de gerçek, örgütlü Proletarya Partisinin bir legal çıkışı olan Vatan Partisini kurmuş, 60'a kadar döğüşmüş, ne yazık ki 60'da bu parti ile birlikte 40 yıl döğüşen gerçek Proletarya Partisi dağılışa uğramıştır.

Ondan sonra gerçek Proletarya Partisinin yolunu tıkamak için burjuvazi tarafından biraz da icazetli olarak TİP zortlatılmıştır. Yani TİP'in kurulması kışkırtılmıştır, bir takım aydınlar ve aristokrat sendika ağaları tarafından.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı, bütün Türkiye sol cephesi, özellikle 60 politik devriminden sonra açılışın verdiği bir hızla sosyalist hareketе katılan yığınların TİP içinde birleşmesi sonucu TİP'e girmiş ve orayı Proletarya Partisi haline getirmek için mücadele etmiş, fakat TİP'in ABA'cı, yani Aybar-Boran-Aren (o zamanki burjuva sosyalizminin liderleri) tarafından hemen partiden püskürtülüp atılmıştır ve marksizmin klasikleri ile birlikte Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın kitaplarının da TİP'te okunması yasaklatılmıştır. Bildiğiniz gibi bu siyaset o zaman bilimcil sosyalizme **«ceberrut sosyalizm»** adını takmıştı. Onun yerine **«güler yüzlü»**, **«demokratik sosyalizm»** kavramlarını Türkiye siyasi literatürüne sokmuştu ve kendi amacı olarak, tırnak içinde «Anayasanın tastamam uygulanması uğruna mücadeleyi» önüne koymuştu. Onun dışında her türlü mücadeleyi inkar etmişti. 67'lerde Türkiye Sol Cephesinin TİP dışına çıkması, fışkırması üzerine Dr. Hikmet Kıvılcımlı Türkiye Sol Cephesini derlemek ve **«Anarşi Yok! Büyük Derleniş.»** broşürü ile **Proletarya Partisini yeniden örgütlemek**, yani **reorganize etmek** için somut bir teklif olan «Anarşi Yok Büyük Derleniş»i ortaya attı. Burada **«Dağınıklık-Derleni»** başlığı altında şu somut öneriyi getirdi.:

«Herkes dağınıklıktan yakınıyor, nedeni ve çözümü üzerinde çok tartışılmalıdır.

«Biricik Cephe Yokluğu :

«Türkiye, geri dönülemez **İkinci Milli Kurtuluş** savaşına 15 yıldan beri girmiş bulunuyor. Finans-Kapitalin **Biricik Saldırı Cephesi** önünde: peynir ekmek kadar şiddetle ihtiyaç duyulan iki şeyden birincisi: olabildiğince **Darlığına-Homojen** bir Çelik Çekirdek (**Proletarya Partisi**) kurmaktır, ikincisi olabildiğince **Genişliğine-Heterojen** Biricik **Devrimci Güçler Cephesi** kurmaktır... Bir türlü kurulamıyorlar. Çünkü bu iki şey, boyna birbirinden ayrı olabilirmiş gibi konuluyor. İki şeyin zıt karekteri skolastik kafaları karıştırıyor.» deyip dağınıklığın 2 nedenini şöyle belirliyordu: «Dağınıklık» ve «Anarşi»nin iki nedeni herkesçe biliniyor. Birinci neden: **Finans-Kapitalin** uçsuz bucaksız araç gereçleriyle her gün sol cephe içine sinsice sızdırdığı sayısız ajanları ve gizli servisleridir.

«İkinci neden: **«Babil artığı»** Küçük Burjuva ortamımızın ve eğilimlerimizin iliklerimize dek işlemiş bulunmasıdır.» Dağınıklığın iki nedeni bu arkadaşlar. O zaman dağınıklığa karşı ne yapmalıyız? Yine Dr. Hikmet Kıvılcımlı'dan okuyalım:

«Son kerteye dek **kritik** durumdayız. Solu sola, devrimciyi devrimciye, işçiyi işçiye, köylüyü köylüye kırdırıyorlar. Bu kargaşalıkta: herkesin payı büyük. Suç tek yanlı değil. Bir elin sesi çıkmaz. Finans-Kapital önünde sol devrimcilerimiz: İsrail önünde Arap Devletlerine döndüler. **Yuvarcıkların** (grupların) yağdırdıkları suçlamalar: **Kin'den, Dağınıklık'**tan, **Bozgun'**dan başka bir şey getirmez oldu.

«Tartışmalar yavuz hırsızlığa kardı. Bastığı yerde ot bitirmemek Cengizliği, yavrularını koruma telaşı ile çiğneyip öldüren şaşkın ördek kuluçkalığı aldı yürüdü. Herkes yanıldığını ille Faşizmin zindanında mı öğrenecek?

«Türkiye'nin sol cephesinde bir **Uyanış Devrimi**, Dehşetli bir inkilap lazım». Bir **Derleniş İhtilali** gerek. **Uyanış-Derleniş-Birleşi** için bir **yol** ve bir de biçim teklif ediyoruz.» deyip. Vaktimizin darlığından özetleyeceğim, biçimi,

Türkiye toprağında dövüşen marksist gruplar önce **Merkezi Devrimci Derleniş Komitesini** kurmalıdırlar. Bu devrimci Derleniş komitesine bağlı olarak bütün örgütler, ulaşabildikleri her yerde kendilerine bağlı **Devrimci Derleniş Komiteleri, Halk Uyanış Kuvvetleri** örgütlenmeli, kurmalıdırlar. Yani bütün gruplar bu komitenin içinde yer almalıdırlar. Peki bu komite ne yapacak, Partiye ve cepheye nasıl varacak? Bu komitenin üçlü bir görevi var:

1 — **Teorik Savaş:** Bilindiği gibi Türkiye Sol Cephesinde genel iki zaaf hakim: Birincisi: Teorik düzeyin oldukça düşüklüğü. Böyle olduğu için teorik savaş da bir senteze varamıyor. Bütün gruplar belirli bir merkezin gü-dümünde, teorik savaşı yönettiği zaman bütün grupların tabanı birbirine değecek. Böylece oportünizm kısa zamanda yenilmiş olacak ve hareket gittikçe teorik bir senteze yönelecek.

İkinci görevi (yani karşılıklı kıyasıya teorik savaşı yönetmek birinci görevi) ikinci görevi **Hareketi işçileştirip Köylüleştirmek :** ikinci zaafı, Türkiye Sol Cephesinin, yığınlardan, yani üretmen insanlarımızdan kopuk oluşumuz, ve hareketin aşağı yukarı aydınlar hamamı içerisinde hapsedilip kalması. Hareket burada olunca, elbette aydınlar hamamında okunan her gazel de en çok okuyanın hoşuna gidiyor. Yani herkes, kendisinin en doğru söylediğini karşısındakilerin çok yanlış olduğu kanısına peşinen, önyargılı olarak bakıyor. Halbuki hepimiz insanız.

Marksizme göre mükemmel insan ölmüş insandır. Marks-Engels-Lenin ustaların bile günlük hayatta defalarca hata yaptıklarını ve bu hatalarını düzeltmekte nasıl acımasız olduklarını kitaplarından okuyup öğreniyoruz. Bizim de hatalı olabileceğimiz kabul edilmiyor. Eğer hareket işçileşir, köylüleşirse, yığınlar içinde, tartışmak daha kolay olur ve yığınlar kimin haklı olduğunu apaçık ortaya koyarlar.

Üçüncüsü, Tolerans: Yani birbirimize karşılıklı teorik olarak kıyasıya mücadeleyi sürdürmemize rağmen, Türkiye toprağında döğüşen her insana saygı duymamız gerekir. Ve birlikte döğüş insanları yaklaştırır, sosyalizm kardeşliği doğar, yoldaşlık ilişkileri ortaya çıkar. Çünkü Lenin Usta'nın dediği gibi, «hiç birşey insanları aynı amaç uğruna yanyana döğüşmek kadar birleştiremez» Biz de dağınık kopuk kopuk değil, belirli bir merkezin etrafında bir arada döğüşürsek, grupçul çıkarlar, o grup keçilikleri, horoz döğüşleri ortadan kalkar. Kendi grubumuzdan bile olsa döğüşmeyen insana karşı acımasızca eleştirimizi yöneltiriz, Döğüşen insan bize en karşı gruptan bile olsa, saygı duyarız ona.

Bu yola girdiğimiz zaman belirli bir süreç içinde, bu üçlü görev yapıldığı anda alabildiğine homojen kadro aynı zamanda halkı da teşkilatladığı için Türkiye Sol Cephesini de belirli bir merkeze doğru sürüklediği için Proletarya Partisine sıçrayacaktır. Elbette Proletarya Partisine sıçradığı zaman bütün konularda teorik homojenlik sağlanmış olamaz. Zaten dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir partide böyle bir şey olamaz. Çünkü Teorik Savaş Partinin işleyişi içinde devrim sürecine kadar ve devrimden sonra da kesintisiz bir şekilde sürüp gider.

Sözlerimi yine Lenin Usta'nın bir sözüyle bağlamak istiyorum: «Bütün Rusya'yı kapsayan Devrimcilerin tek bir örgütü üzerinde konuşmalıyız ve bunun için vakit geçmiş değildir.» (Ne Yapmalı S. 214)

Biz de Türkiye Marksistleri tüm Türkiye'yi kapsayan Devrimcilerin tek bir örgütü üzerinde konuşalım arkadaşlar. Bunun için vakit geçmiş değildir. Teşekkür ederim.

İkinci Konuşma

Soruları kısaca siyasetimiz açısından cevaplandırmak istiyorum.

Bir arkadaş demokratik eylem platformu hakkındaki görüşlerimizi soruyor. 20. yüzyılın başından beri demokrasinin gerçek sa-

Devamı arka sayfada

vaşçısı (yani 20. yüzyılla birlikte burjuva demokrasisi de ortadan kalkmıştır tekelci aşamayla birlikte) onu da hayata geçirecek olan proletaryadır. Proletarya demokrasisini sosyalist devrimle kurmak için önce Burjuva Demokratik Devrimi yapması proletaryanın görevidir. Onun için yani hem burjuva demokrasisi hem proletarya demokrasisi savaşçı proletaryadır.

Soyut demokratik eylem platformu, bizce bu kavram yanlıştır. Yani proletaryanın demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Bu soruya ilerde dördüncü soruyu soran arkadaşın sorusunu cevaplandırırken tekrar döneceğim.

İkincisi günümüzde hangi aşamadayız diyor bir arkadaş. Günümüzde evrim konağındayız. Daha doğrusu, başka bir deyişle savunma konağındayız arkadaşlar. Yani en az zayiatla güçleri belirli yere çekip mevzilendirerek emperyalizm cephesi karşısında belirli bir niceliğe eriştikten sonra, taarruz yani saldırı, daha doğrusu devrim konağına sıçramamız gerekir. Bugün içinde bulunduğumuz aşamada savunma konağındayız. Bugün elbette savunma derken faşist saldırılara karşı armut toplayacak değiliz. Savunma amacıyla her türlü şiddet, devrimci şiddet elbette kullanılabilir.

Üçüncü soru CHP tahlili: Bize göre CHP homojen bir yapıda bir sınıfın ya da zümrenin partisi değildir. Üç ayrı tabaka bulunmaktadır CHP içinde. Başı Finans-Kapitalce bağlıdır. Onun dışında Hür Burjuva, yahutta başka bir deyişle orta burjuva, yada başka bir deyişle milli burjuva vardır. Üçüncü küçük burjuva katmanlarımız CHP içinde yer almaktadırlar bugün. Fakat CHP'nin başı Finans-Kapitalce kesince bağlıdır. Bu son seçim platformunda CHP'nin tabanındaki bazı ayaklanmalar da çizmeden yukarıya çıkmak isteyen küçük burjuva ve hür burjuva unsurlara karşı bir tokatlamadır. Haddinizi bilin anlamında. CHP'nin tabanındaki bu küçük burjuva ve orta burjuva tabakaları elbette proletarya partisi bir güç olarak kendisini dosta düşmana kabul etirdikten sonra, bir kısmının hayırhah yani tarafsız kalması sağlanacak, diğer bir kısmı elbette proletaryanın yedeğinde, yanında müttefiki olarak yer alacaktır. Soyut olarak, bugün böyle hesabetmek durumundayız.

Dördüncü soruyu soran arkadaş «bulunduğumuz konumda faşizme karşı ne yapmak gerekir» diyor. Evet önemli bir soru bizce. Parti yok, cephe yok o zaman ne yapalım? Vaktin kısalığından herhalde biz önerimizi somut olarak koyamadık arkadaşlar. Merkezi Devrimci Derleniş komitesi kuralım diyoruz biz. Bir gurup değil bütün guruplar bu komite içinde yer almalıdırlar. Ve buna bağlı olarak Anadolunun en ücra kasaba ve köylerinde, şehirlerimizin kıyı gecekondu mahallelerine varıncaya kadar, Devrimci Derleniş Komiteleri, Halk Uyanış Güçleri örgütlenmelidir. Bunların görevi elbette savunma konağındayız. Fakat faşizmin azgın saldırılarına karşı savunmaktır, Faşist saldırılara karşı mücadeleyi yalnızca gençliğimizin omzuna yıkma durumundayız bugün. Sadece gençliğimiz mücadele ediyor objektif olarak bakarsak. Halkımızı bu savaşın içine seferber edemedik. E bu da çok kanlı sonuçlar doğuruyor. Devrimci Derleniş Komitelerini oluşturmalı ve halkı uyandırmalı, yani hareketi işçileştirip köylüleştirmek şeklinde koymuştuk bu komitelerin görevlerinden birini. Bu şekilde yani sosyalist bilinci kitlelere götürürken, aynı zamanda faşizme karşı kitleleri seferber edecektir bu komiteler. İkincisi teorik savaş yapacaktır bu komiteler. Şu anda teorik savaş yapılmıyor arkadaşlar Türkiye'de. Sağlıklı biçimde yapılmıyor. Görüyoruz şu platformda bile bizce guruplar kendi reklamlarından başka somut bir öneri getirmediler. Tek somut öneri getiren, birazcık somuta yaklaşan bir öneri koyan TEP'li arkadaşlar oldu. Teorik savaşın olabilmesi için de önce biraraya gelmemiz gerekir. Köylümüzün dediği gibi «kırk tilki bir kayanın başına oturmuş, kırkının da kuyruğu birbirine değmezse» guruplar kendilerini cam fanuslar içine hapsederlerse birbirimizi ne anlayabiliriz, ne de iyi niyetle yorumlayabiliriz. (Dar gurup çıkarları) herşeyin üstüne geçer. Ama ancak bu Devrimci Derleniş Komiteleri içerisinde (bir araya gelirsek, bu arada) aramızdaki her türlü yanlış eğilime (karşı teorik savaş) sürdürülürse sosyalizm kardeşliği ancak bu şekilde doğabilir. Bununla ilgili olarak yine Kurtuluş'un (pratik tabanında ideolojik birlik nerede) sağlanmalıdır... soruyoruz biz arkadaşa. Guruplar biraraya gelmezse kan davaları kışkırtılırsa guruplar arasında, birbirimizi gördüğümüz zaman düşman görmüş gibi bakarsak, nasıl eylem birliği biraraya gelebilir. Bir kitle eyleminde parsa toplamak sanamı düşecek bana mı düşecek hesaplarını öne geçirirsek, nasıl eylem birliğinde yan yana gelebiliriz. Arkadaşlar, biz siyasetimizin doğruluğuna güveniyoruz. İkincisi Türkiye işçi sınıfına ve Türkiye halkına güveniyoruz. Önce bir araya gelelim bu komite içinde bir harman olalım. Bir altüst olalım. Sonunda karamıkla buğday elbette ayrılacaktır. Yani doğru siyaset ve gerçekten militanca mücadele verenler kalburun üstünde kalacak. Yanlış eğilimler, oportünizmler, tatlı su devrimcileri kalburun altına geçeceklerdir. O kalburun üstünde kalan yiğit, militan, doğru teorinin savunucuları hem eylem birliği içinde kardeşleşecek, dayanışacak, anlaşacak. Yanlış görüşler silinecek ve buradan bu unsurlar partiye sıçrayacaktır arkadaşlar. Hareketin birliği ancak böyle sağlanacaktır. Devrimci Yol'un «Direniş Komitelerinde» böyle bir amaç yoktur. Parti'ye varmayı amaçlamıyor «Direniş Komiteleri». Yalnızca biraraya gelelim faşizme karşı mücadele edelim. E o zaman partisiz hani yenmek mümkün değildi. Partisiz cephe kurulamazdı. Parti ve Cephe olmadan faşizmi yenmek mümkün değildi. E o zaman «Direniş Komiteleri» ile başarılı bir mücadele yapmak da ister istemez mümkün olmuyor arkadaşlar. Biz Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi derken amacı, yani bu her türlü mücadeleyi sürdürmek, faşizme karşı hem kendimizi, hem de halkımızı koruyabilmek için, hem de partiye sıçramak, bir nitel değişikliğe, Proletarya Partisine, Yani guruplar, çeteler halindeki döğüşü birleştirip, düzenli bir ordu haline çevirmek. Ve tüm Türkiye Halkını anti-emperyalizm cephesinde ordulaştırabilmeyi amaçlıyoruz. Bunun için tek doğru biçimdir bugün Merkezi Devrimci Derleniş Komitesi arkadaşlar.

Arkadaşımız «Derleniş Komitesi ile Devrimci Yol'un Direniş Komitesi arasındaki farkı açıklayınız» diyor. Herhalde açıklamış olduk burada.

Şimdi kısaca arkadaşlarımızın biraz önceki konuşmalarının eleştirisine girmek istiyorum.

Emeğin Birliği gurubunun görüşlerini dile getiren arkadaş «grupların bir araya gelerek anlaşmasıyla parti oluşamaz» diyor. Arkadaşlar, dünyanın her başarılı devrimci Çelik Çekirdeği gurupların belirli prensipler çerçevesinde anlaşmasından doğmuştur. Bu en kesin Maksist-Leninist ilkedir. RSDİP 1899 yılında ilk kurulduğu zaman (bir anlamda kuruldu, biliyoruz bir anlamda 1903'de ikinci kongreyle hayata geçti gerçek merkezi Leninist yahut da bolşevik parti) 9 gurubun temsilcisi bir araya gelerek bir deklerasyonla partinin kurulduğunu açıkladılar. 1903'de ikinci kongrede dört gurup bir araya geldi, biliyoruz. Ve Lenin Usta, Bir Adım İleri, İki Adım Geri adlı eserinde (Bolşevikler de bu kongrede oluştu biliyoruz) Menşevik Martov'un bile partiden kaçmaması için, (Arada çatlak var diyor. Ama bunların üzerine gidilirse, bu çatlak partiyi parçalayabilir. Üzerine gidilmezse bunları pekiştirebiliriz diyor. Hatta bir yerde şunu diyor; «Kongre esnasında ben kırıcı olabilirim» diyor. Martov bu eleştiriyi yöneltiyor. «Lenin çok haşindi, kırıcıydı, sertti» diyor. «Olabilirim, bu kongre havasına bağışlanmalı» diyor. «Özür dileyebilirim bunun için» Yani Menşeviklerin bile partiden kaçmaması için elinden gelen her türlü çabayı gösteriyor.) Ve nitekim üçüncü kongrede iki ayrı kongre yapıldığı için, «iki ayrı kongre iki ayrı parti demektir, birleşmemiz gerekir» diyor. Ve 1906'da 4 kongrede bir anlamda birlik kongresinde birleşiliyor.

Ne var ki, 1912'de artık bilinçli işçi sınıfının % 90'ı bolşeviktir. Ondan sonra menşeviklere tokatı vuruyor. Partide fraksiyon yapmalarına, provakasyon yapmalarına göz yummuyor. Ama şu anda böyle bir durum yok arkadaşlar. Ve dünyanın her yerinde Marksizm bir tek kül halinde ortaya çıkmaz. Elbette, belirli çevreler tarafından savunulur, birbirinden kopuk. Ama o çevreler belirli prensiplerde anlaşarak belirli merkezi partiye ulaşabilirler. Vietnam Komünist Partisi tarihini incelersek üç gurup tarafından kurulduğunu görürüz. Başarılı bir parti. Bulgaristan Komünist Partisini (Dimitrov Ustanın partisi) incelersek gene üç gurubun belirli prensipler etrafında birleşmesiyle gerçek merkezi temele oturduğunu görürüz.

Yani Emeğin Birliğindeki arkadaşlar şunu demek istiyor, bir anlamda. Yani gizledikleri, ama karınlarında sakladıkları şey «biz gerçek marksist-leninistiz. Bunu biz yapacağız. Bizim dışımızdakiler Küçük burjuva devrimcisidir.» Bu Türkiye solunun genel hastalığıdır, arkadaşlar. Sahte sarı «TKP'de aynı şeyi diyor. TSİP'de aynı şeyi diyor, TİP'de aynı şeyi diyor. Yeni VP'de aynı şeyi diyor, hatta karşı, Maocu gruplar da hep aynı «Biz en iyi biz biliriz, bunu biz yapacağız»

Kurtuluşun görüşlerini savunan arkadaş ta aynı şeyi dile getirdi. Biz diyor (Açık olmadığını söyleyince cevaplandırdı arkadaş) ilk sayımızda açıkladık. Türkiye soluna Marksizmi egemen kılacağız. Ondan sonra Parti olacak Türkiye solunda, (yani bunu kim yapacak? Elbette Kurtuluş yapacak) söylemek istedikleri, bu. Türkiye solunda Marksizm egemendir arkadaşlar. Hepimiz şurada oturduk mu Marksizm adına laf ediyoruz. Fakat genel Marksist prensiplerin Türkiye orijinalitesine nasıl uygulanacağı, yahut da hangi uygulamanın doğru olduğu, yanlış olduğu ko-

Devamı sayfa 15'de

«Kurtuluş Sosyalist Dergi» Nasıl Kurtulur ?

(I)

Marks'ın ünlü sözüdür: «Filazoflar dünyayı çeşitli şekillerde yorumlamaktan başka birşey yapmadılar, oysa mesele dünyayı **değiştirmektir.»** Bu söz söylendikten sonra teori sırf beyin jimnastiği olmaktan çıktı. Pratik faaliyeti aydınlatan, insanlığın ününde çözümlenmek üzere duran problemlerin çözülmesi için yapılması gereken somut işi, bilince çıkaran Davranış Klavuzu oldu. Artık tori pratik için yapılmıyorsa safsatadan başka bir şey değildir. Pratik için teori ise **Bilimin** ta kendisi idi. Öylesine ki **«devrimci teori olmadan devrimci pratik olamaz»**dı.

Bu söylediklerimiz Bilmsel Sosyalizm için böyleydi. Burjuva düşünce aleminde değişen bir şey yoktu. İktidarı aldıktan sonra gericileşen burjuvazi, hele emperyalizm çağında yaratıcı her düşünce ve davranıştan azraili görmüşçe korkan Finans-Kapital ve onun uşaklarınca, Marksizmi mahkum (!) etmek için oluşturulan düşünce alemi «felsefe» gevelemeleri ile, «varoluşçuluk» vs. safsatalarıyla ortalığa karanlık yaymaya devam etti, ediyor. Onun görevi de bu. Onun metodu dünyayı yorumlamak. Ona göre «dünyayı değiştirmek» ise «allah yazdıysa bozsun» kabilinden bir büyük felaket, dünyanın sonu, mahşerdi.

1976 Haziranında ilk sayısı çıkan Kurtuluş Sosyalist Dergi bugün 17. sayıya ulaştı. Yani 17 aydır çıkıyor. Pratik mücadeleye ışık tutacak hangi teorik çabada bulundu? Baktığımızda şöyle bir şemayla karşılaşıyoruz:

1 — Geçmişle hesaplaşmayı kapsayan, genel başlığı «Yol Ayrımı» olan üç yazı ve bu yazıların uzantısı olan «Devrimci Gençlik Dergisi» ve «Devrimci Yol Dergisi» ile polemikler.

2 — Sosyalizmin genel meselelerini ele alan yazılar. Bazılarında meseleye Türkiye açısından değinilse de genel çerçevede kalmakla yetinilen yazılar: «Devlet», «Demokrasi», «Demokratik Devrim», «Proletaryanın Devrimci Partisi Üzerine Genel Bir Yaklaşım» vs.

3 — Türkiye'ye özgü problemlerin ele alındığı yazılar: «Türkiye'de Ulusal Sorun Üzerine», «Türkiye'de Devlet» vs.

4 — Güncel sorunlara değinen yazılar.

5 — Bazen bağımsız, bazen yazılara serpiştirilen «Parti», «Birlik» sorunu

6 — Değişik konularda çeviriler.

Biz Kurtuluş'la polemiği geniş tutacağız. Yalnız Kurtuluş'un metodunu bu sayımızda ele alacağız.

KURTULUŞ SOSYALİST DERGİ'NİN METODU

Yukarıda özetçe değindik; teorik çabanın amacı pratiğe hizmet olmalı. Pratik çabamız da bize pusula olmayan, yolumuzu aydınlatacak projektör görevi görmeyen teori, bizden uzak olsun.

Bugün önümüzde duran en acil, en can yakıcı görev nedir? Kurtuluş cevap veriyor: «Böylesine bir curcuna ortamı birincil görev olarak karşımıza bu hareketin birliği sorununu diker.» (Kurtuluş, «çıkarken» sayı 1 sayfa 15)

Kurtuluş, daha söze başlarken görevi böyle tesbit ediyor. **Bizce meseleyi can alıcı yerinden, zinciri sürükleyici halkasından yakalıyor.** Daha doğrusu öyle görülüyor. Öyle görüntüyor; çünkü Kurtuluş'un Ekim 1977'de 17 sayısı çıkmıştır, yani Kurtuluş bir buçuk yaşına bastı aşağı yukarı. Bu «birincil görev» konusunda vardığı nokta şudur: «Faşist saldırılara ve büyüyen faşizm tehlikesine karşı tüm anti-Faşist güçlerin eylem birliği zorunludur. Faşizme karşı bütün ilerici, demokrat ve devrimciler birleşebilir ve birleşmelidirler. Faşizme karşı mücadelede eylem birliği hiç şüphesiz devrimcilerin birliği çabasına da yardımcı olacaktır. Anti-Faşist eylem birliği devrimcilerin birliği çabasına da yardımcı olacaktır. Anti-Faşist eylem birliği devrimcilerin birliğini kolaylaştıracak, devrimcilerin birliği anti-faşist eylem birliğini güçlendirecek ve başarılı kılacaktır.»

Bu habire ayni şeyi tekrarlayan cümleler neyi anlatıyor: «Faşizme karşı eylem birliği zorunludur. Eylem birliği, devrimcilerin birliğini, devrimcilerin birliği de faşizme karşı mücadeleyi kolaylaştırıp, başarılı kılacaktır.» «Doğru. Katılmamak mümkün değil. Bu kadarından sonra insan somut öneri (metod, biçim) bekliyor. Oysa yazı şöyle devam eder:

«Proletaryanın bağımsız politikasını ve örgütlenmesini yaratmak için ilkelerde savaş, devrimci kardeşlik anlayışı ile devrim yolunda mücadele etmek devrimcilerin görevidir.» Yine ard arda her grupça tekrarlana tekrarlana sakıza dönmüş nerede işe sırf bu yüzden içeriği güme gitmiş sözler, iyi niyetler arka arkaya sıralanıyor. «İlkelerde savaş, devrimci kardeşlik» niçin sağlanamıyor? Elbette «birincil görev» gerçekleşemediği için. O nasıl gerçekleşir? Henüz cevap alamadık. Acaba yazının devamı bize bu cevabı verir mi? Yazıya devam edelim:

«Emekçi halkların, özgürlüğün ve bağımsızlığın düşmanı emperyalizmin maşası faşizmi ezmek için, faşizme karşı omuz omuza mücadele etmek, bütün ilerici demokrat ve devrimcilerin görevidir.» İnsaf baylar! Tekrarın bu kadarı da kabak tadı veriyor artık. Ama biz yine de sabredelim. Belki birliğin metodu ve biçimi üzerine sorduğumuz soruya bir cevap alabiliriz:

«Ancak böyle bir birlik anlayışı ile işçi sınıfı ve emekçi halkların kurtuluş davasına hizmet edilebilir. Ancak böyle bir birlik anlayışı bizleri zafere ulaştırabilir.» (Kurtuluş Sosyalist Dergi S. 17 Ulusal Demokratik Cephe Üzerine s. 14)

«Böyle bir birlik anlayışı (anlayan beri gelsin) bizleri zafere ulaştırabilir» mi? Kurtuluş ulaştırabilir diyor. Demek bir bildiği var. Ama karnında saklıyor. Çünkü bize 17 sayıda (birçok sayıda içeriği aynen yukarıdaki gibi olan «Parti» ve «Birlik» üzerine sözler var) söylediğinin tümünün özeti «birlik anlayışı»nda ANLAYIŞSIZLIK, AGNOSTİSİZM (bilinmezlik, belirsizlik) böyle bir anlayışsızlıkla (zafere ulaşabilmek) ise İLLUZYON (kuruntu) dan başka bir şey olamaz. Çünkü tabiat ve toplum sadece, istemekle, sadece dilemekle, sadece kuruntu ile değiştirilemez. Yapılabilecek işe uygun metod ve biçim kullanılırsa; dilek, bilinçli aksiyonla, uygun metod ve biçimlerle aşılırsa tabiat da toplum da değiştirilebilir. Tersi kendimizi aldatmak olur.

Kurtuluş daha çıkarken Türkiye'de Proletarya Partisinin yokluğunu tesbit etmiş, birlik olmanın gereğini göze batırmıştır. Bir çok grubun ya da grupçuğun kendini proletaryanın tek temsilcisi, yanılmaz, burnundan kıl aldırmaz, öz partisi olduğunu iddia ettiği Türkiye'de bunlar çok olumlu tesbitlerdir. Kurtuluşun bu olumluluğunu kabul etmemek hak yemek olur. **Ama parti yokluğunun** tesbiti **gurupların varlığının** teşhisidir. **Tedavi,** grupların belirli prensipler çerçevesinde (tüzük-program) birleşmesidir. Sonuç: gruplar anarşisi yerine PARTİ'nin merkezi otoritesinin geçirilmesidir.

Kurtuluş teşhisi doğru yapıyor: hareketin dağınıklığını görüyor. Dağınıklığın antitezinin PARTİ olduğunu da doğru görüyor. Ama hastalığı tedavi etmenin (grupların belirli prensipler çerçevesinde birleşmesinin) metod ve biçimlerini vermiyor. Yani hiçbir tıbbi ya da cerrahi metod uygulamadan, hiçbir ilaç ya da alet kullanmadan hastalığın kendiliğinden geçmesini bekliyor. İnsan sağlığında bazı hastalıklar vücudun direnci ile kendiliğinden geçebilir; eğer vücudun direnci yeterli ise. Toplumsal bir olay olan sol ortamımızın dağınıklığı kendiliğinden PARTİ'ye sıçrayabilir mi? Bunu hiçbir Marksist «evet» diye cevaplıyamaz. Demek ki bizler «dünyayı değiştirmek» istiyorsak, Türkiye'yi değiştirmek zorundayız. Türkiye'yi değiştirmek ise bizim subjektif dileğimiz ya da hayal etmemizle olmaz. **Proletarya Partisi** ile Türkiye'yi değiştirebilir, sosyalizme götürebilir. Yakalanacak «birincil görev», zinciri sürükleyecek ana halka böylece tesbit edilince artık kuru lafla zaman kaybedilemez. En somut önerilerle, en uygun metodla, en uygun davranış biçimleriyle davranılır. Daha önce önerilmiş metod ve biçimler var ise eleştirilip değerlendirilir. (ki 1967'lerdenberi bu yolda sürekli üretken olan Eneski Sosyalizmin temsilcisi Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın en son önerdiği «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» metod ve biçimleri ortadadır.) Bu yapılmaz ise kendimize Marksist-Leninst dememiz hiçbirşey ifade etmez. Subjektif niyetimiz ne olursa olsun objektif olarak burjuva akademisyenleri olmaktan kurtulamayız. Dünyayı sadece yorumlamakla yetiniriz. Çünkü «proletarya partili ise her şeydir, partisiz ise hiçbir şey» PARTİ maddesini atladık mı yapacağımız her tahlil, söyleyeceğimiz her doğru, keşfedeceğimiz her Amerika, parlak buluşlar, parlak yorumlar olmaktan; **kendimiz** de dünyayı yorumlayan filozoflar **olmaktan** öteye geçemeyiz.

(Devamı Arka Sayfada)

Kurtuluş Sosyalist Dergi hareketin dağınıklığı partinin yokluğu konusundaki haklı teşhisini ne yazık ki somut birleşi metodları ve biçimleri ile taçlandıramamıştır. Kendilerinin deyimi ile «... kullanıla kullanıla artık klişeleşen» ama hiç bir somut teklif getirmeyen iyi dileklerle 17 ay boşa geçirilmiş, zamana ve enerjiye yazık edilmiştir. Hiç değilse kendilerinden çok önce hareketin birliği uğruna getirilen tezleri **Susuş Kumkumasına** getirmeyip, okurlarına sunup tartışma, **proleter alçak gönüllülüğünü, dürüstlüğünü** gösterebilselerdi çıkarılmış 17 sayı kendilerine helal edilebilirdi. Daha önemlisi bizzat kendileri sadece **«Dünyayı yorumlayan filozoflar»** olmaktan kurtulurlardı.

Birlik konusunda böylesine başladığı yerde bocalayıp duran, bir adım ileri atamayan «Kurtuluş» sosyalizmin genel sorunlarına yaklaşırken ise tam bir ortaokul öğrencisi gibidir. Usta'larca dupduru konulup, sonuca bağlanmış sosyalizmin sorunları, sözde Türkiye Soluna «marksizmi hakim kılmak» iddiası ile vulgarize edilir. Kendilerine yöneltilen eleştirilere ise şöyle cevap verilir: «Bu genel doğruları» içeren yazıları yayınlamamıza «bazıları» tarafından pek anlam verilemiyor. Biz bu yazıları yayınlamamız, bu konuları tercih edişimiz üzerinde uzun uzun durma gereği duymadık. Bugün Türkiye sosyalist hareketinde, en «gözü kapalı» olanların bile gözden kaçıramıyacakları gerçeklerden belki de en önemlisi, Marksist-Leninst devlet anlayışının terkidir. Ve yine böyle bir devlet anlayışına bağlı olarak, diğer sorunların da alabildiğine karıştırılmasıdır; devrim, demokrasi, faşizm vb.» (Kurtuluş sayı: 7, Aralık 1976)

İddialar büyük. «Türkiye'de Marksist devlet anlayışı terkedilmiş» Kurtuluş, bu yanlışı düzeltecek. İnsan Kautsky'ye karşı Lenin'i görür gibi oluyor (!) II. Enternasyonal devrimi terketmiş. I. Emperyalist Evren Savaşının anacık babacık günlerinde Lenin «Devlet ve Devrim»i kaleme alıyor. Unutulan unutturulmak istenen Marksizmin özü «proletarya diktatörlüğü» tezini yeniden göze batırır. Ve Lenin, Marks-Engels'in unutturulmak istenen öğretisini yaratıcı bir şekilde gösterir. Bolşevik Partisi ve beraberindeki bazı sosyalist liderler II. Enternasyonalden gittikçe uzaklaşırlar. 1917'de Büyük Ekim Devrimi zafere ulaşır. II. Enternasyonal çöker, III. Enternasyonal (Komünist Enternasyonal) kurulur.

Ama bizim Kurtuluş ne yapar? Henüz Türkiye'de devrim mücadelesi verecek Proletarya Partisi yolunda hiç değilse ilk adım nasıl atılacak sorusuna hiçbir cevap getirememişliğine bakmaksızın yüksek teori kesme silahşörlüğüne soyunur. Hem de Lenin'in bıraktığı mirası geliştirecek yerde bir ortaokul öğrencisinin ev ödevi derekesine düşürerek, tezleri vulgarize ederek (bayağılaştırarak), sulandırarak sunar. Mesela Türkiye Soluna genel olarak «Marksizmi hakim kılmak iddiasında olan» Kurtuluş özel olarak; «Devlet», «Demokratik Devrim», «Faşizm», «Demokrasi»yi vs. öğretmeye çalışırken şöyle determinizm (!) öğretir: «1920'lerde kavranamayan demokratik devrim esprisine (Mao kavrayıp Çin'de devrim yapar) ilk kez el yordamıyla yaklaşılmaya çalışılır.» (Kurtuluş sayı 2 Yakın Geçmişin Tarihsel Önemi s. 66)

1920'lerde Demokratik Devrimin anlaşılıp anlaşılmadığı ayrı bir konudur ve bu konuda ayrı bir polemiğe girilecektir. Şimdilik şu alıntıyı yapmakla yetinelim: «Türkiye'nin emperyalizm tarafından tekrar esir edilmesinin önüne geçebilecek biricik etkili kaleyi teşkil eden Komünist Partisi, bu tehlikeye karşı ameleleri, gündelikçileri, şehirlerin ve köylerin yarı proleterlerini sistemli bir tarzda teşkilatlandırır. Her çeşit zulüm ve soyguna karşı sınıf mücadelelerini geliştirir. Köylünün belli başlı kitlelerini Proletaryanın önderliği altında toplar. Böylece ve aynı zamanda amele ve köylülüğün bir sovyet idaresi şeklinde kendi diktatörlüklerini gerçekleştirmek için gerekli şartları hazırlar. Ancak böyle bir diktatörlük, halkçı burjuva ınkılabı görevlerini yerine getirebilir ve bu ınkılabın kazançlarını düzenleyebilir. Aynı zamanda, ancak böyle bir ınkılap, burjuva idaresinden, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ile ittifak halinde doğrudan doğruya sosyalizmin kuruluşuna geçişi sağlayabilir ve hızlandırabilir.» (TKP Çalışma Programı madde 1, 1926. Aydınlık sayı 69 s. 17)

«Mao Çin'de Demokratik Devrimi anladı devrim yaptı, Türkiye'de anlayan olmadı devrim de olmadı» demek Marksizm'den ya hiç nasiplenmemiş, ya da çok az nasiplenmiş olmak demektir. Ya da eğer anaları «Kurtuluş» kalemşorlarını 1920'lerden önce doğursalardı, onlar hemen Demokratik Devrimi anlar, devrimi yapıverirlerdi determinizmine (!) yol açar. Ve bu determinizm en az Kurtuluş'un yukardaki determinizmi (!) kadar diyalektik (!) olur. Bu metafizik düşünce spekülasyonlarına «Kurtuluş» kalemşörleri kendileri yolaçmış olurlar.

Marksizmi bu kadar vulgarize ederek «Türkiye soluna Marksizmi hakim kılmak» tan tanrı bizi korusun (Kurtuluş'u da). Demek ki insan bir kere tarihi kendisiyle başlatmak istedi mi, geçmişe sırf kara çalabilmek için bu denli bilim dışı yazabiliyor, düşünebiliyor. Oysa tersi denense, diyalektik materyalistçe geçmişin değerlendirilmesi yapılsa, ucuz suçlama yerine, bilimsel çaba gösterilse: geçmişin olumlulukları alınıp benimsense, olumsuzlukları atılsa ve olumluluklar da, olumsuzluklar da onları belirleyen şartlarından soyutlamadan (deterministçe) ele alınsa, bugünü anlamak, yarını kurmak için bugünü hangi araçlarla nasıl değiştireceğimizi bilince çıkarmak daha olasılaşacaktır.

Vulgarizasyona bir kaç örnek vermeden geçmeyelim:

Kurtuluş sayı 4, «Devlet» başlıklı yazı şöyle başlar:

«İnsanlarnı hayvanlıktan uzaklaşıp, **kendi güçlerinin farkına varmaya** başladıkları çağlarda, yani **insanların yarı hayvan olarak** yaşadıkları dönemlerde, yaşama koşullarında **insanlar arasında belli bir eşitlik** vardı. Hatta **eşitlik tüm bireyler için olduğu gibi aile başkanları için de** geçerliydi. Bu tarihsel dönemde, kan ilişkileri toplumsal ilişkilerin belirleyicisiydi. Ama kan ilişkilerinin belirleyici olduğu bu toplumsal yapı çerçevesinde çalışma üretkenliği gitgide arttı. Çalışma üretkenliğinin artmasıyla birlikte, özel mülkiyet ve değişim, başkasının işgücünden yararlanma olanağı ve servet eşitliği başladı. Bu gelişmeler kan ilişkileri üzerine kurulu toplumu değiştirerek onu tarihin ilk sınıflı toplumuna dönüştürmüştür.» (a.b.ç.) Bu sözler Engels'ten bir alıntı ile devam eder ve paragraf böylece bitirilir. Engels'ten yapılan alıntıyı iki kez yazmamak için (baş kısmıyla birlikte aşağıda koyacağımız için) şimdilik aktarmayalım. Yukarıdaki yazıya dönelim.

«İnsanların hayvanlıktan uzaklaşıp kendi güçlerinin farkına varmaya başladıkları çağlar» hangi çağlardır? Biliyoruz, Marks-Engels'e göre tarih öncesinde (medeniyet öncesinde) insanlığın 2çağı vardır. 1 — Vahşet çağı, 2 — Barbarlık çağı. Kurtuluş hangisini kastediyor? «yarı hayvan olarak yaşadıkları dönemlerde» dendiğine göre vahşet çağı kastediliyor. Hoş eğer o yarı hayvan olarak yaşamak ise bugünkü yaşama, tam insanca yaşama mıdır? Biliyoruz Komünist topluma dek insanlık hayvanlık konağından kesince çıkamaz. Ama yine de o, iki ayağı üzerinde kalkıp, doğayla madde alışverişinde en basiti de olsa bir araç kullanmaya başlayıp, topluluk halinde yaşamaya başladığından beri insandır. Evet, bu çağda «.. insanlar arasında belli bir eşitlik vardı. Hatta eşitlik tüm bireyler için olduğu gibi aile başkanları için de geçer liydi.» deniyor. İnsanlar arasındaki «belli e şitlik» nedir? Belli değil. Sonra eğer tüm bireyler eşit ise; bu eşitlik» aile başkanları için de geçerliydi» demek bir totoloji değil midir? Yani tüm bireyleri eşit olan bir toplumda imtiyazlı, eşitliğe uymayan aile başkanları olabilir mi? Ayrıca bu aile başkanından kastedilen, hangi aile tipinin başkanıdır? Tarihte değişik aile tipleri görüldü. Hangisi kastediliyor?

Şimdi Engels'ten yapılan alıntıya geçelim: «Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni» kitabının «Birinci Baskısının Önsözü»nde Engels, söze Marks'ın vasiyetini yerine getirmek için bu kitabı kaleme aldığını söyler. Marks'ın Morgan'ın buluşlarına verdiği önemi belirtir. Önsözün ikinci paragrafı ise şudur:

«Maddeci anlayışa göre tarihteki egemen faktör son tahlilde, maddi hayatın üretimi ve yeniden üretimidir. Ama bu üretim, ikili bir tabiata sahiptir. Bir yandan yaşama araçlarının, beslenmeye, giyinmeye, barınmaya yarayan şeylerle, bunların gerektirdiği aletlerin üretimi; öbür yandan bizzat insanların üretimi, türün üremesi. Belli bir tarihsel dönem ve belli bir ülkedeki insanların içinde yaşadıkları toplumsal kurumlar, bu iki türlü üretim tarafından, bir yanda çalışmanın, öbür yandan da ailenin erişmiş bulunduğu gelişme aşaması tarafından belirlenir. Çalışmanın erişmiş bulunduğu gelişme aşaması ne kadar düşük, toplam çalışma ürünü ve bunun sonucu, toplumun sahip bulunduğu servet ne kadar az ise kan ilişkilerinin üstün etkisi toplum düzeni üzerinde o kadar çok belirleyici görünür. Ama, kan ilişkileri üzerine dayanan bu toplumsal yapı çerçevesinde, çalışma üretkenliği gitgide artar ve onunla birlikte, özel mülkiyet ve değişim, servetler arasında eşitsizlik, başkasının işgücünden yararlanabilme olanağı, dolayısıyla, sınıflar arasındaki karşıtlıkların temeli de gelişir; bütün bu yeni toplumsal unsurlar, kuşaklar boyunca, eski toplumsal kuruluşu yeni şartlara uydurmak için, bunların arasındaki bağdaşmazlık tam bir devrim sonucu verene kadar, var güçleriyle etkide bulunurlar.» (F. Engels. A. Ö. M. D. K. s: 14-15) Buraya kadarki alıntıyı Kurtuluş'un, yukarıdaki alıntımızla karşılaştırın ve her ikisini de Engels'in şu sözleriyle devam ettirin, vulgarizasyonu barizce göreceksiniz: «Kan ilişkileri üzerine kurulmuş eski toplum yeni yeni gelişmiş toplum-

sal sınıfların çatışması sonucu değişir; yerini, artık dayanaklarını kan ilişkileri üzerine kurulmuş toplulukların değil, belirli bir ülkede yaşayan toplulukların teşkil etiği devlet içinde örgütlenen aile rejiminin tamamen mülkiyet rejimi tarafından belirlendiği günümüze kadar gelen yazılı tarihin bütün özünü biçimlendiren sınıflar çatışması ve sınıflar mücadelesinin bundan böyle, içinde serbestçe geliştiği yeni bir topluma bırakır.» (F. Engels. a.g.e. s: 15, aynı paragraf)

Demek ki başı-sonu tutarsız cümlelerle giriş yapıp Engels'le söze devam etmek yerine, ya Engels'i olduğu gibi aktarmak ya da, daha da iyisi meselenin gerçekten iyice kavranması isteniyorsa, Engels'in kitabının salık verilmesi gerekirdi. İyi ama denecek, herkes Engels'i okuyacak teorik düzeyde mi bakalım? Sonra kaç kişi sabırla o hacimdeki kitabı okur Türkiye'de? Eğer okurdan kasıt, bilinçsiz halk ise, onlara devlet meselesini kavratabilmek için elbette bu tür alfabetik tarzda yazılar ve broşürler yayınlanabilir. Bu durumda bile kendi karışık, çarpaşık cümlelerimiz yerine Ustaların net sözleri tercih edilir. Kaldı ki mesele bu da değildir. Kurtuluş bu metodla «Türkiye soluna Marksizmi egemen kılmak» iddiasındadır. Devlet meselesini Ustalardan, asıl kaynağından okumak yerine bu tür yazıları tercih eden kişi sosyalizme militan olma iddiasında olamaz. Ve Kurtuluş bu metodla «Türkiye soluna Marksizmi egemen kılmak» bir yana olsa olsa Türkiye soluna Kurtuluşizmi egemen kılabilirler.

KURTULUŞ DEMOKRATİK DEVRİMİ NASIL ANLAR

Kurtuluş'tan bir inci daha: «Örneğin, ülkemizdeki devletin biçimi nedir, **devrimimiz toprak devrimi değilse (ki değildir)** hangi görevlerle karşı karşıyadır, gibi sorulara «genel» cevaplar vermek gerekir.» (Kurtuluş; Devrimci Yol Bildirgesi Üzerine Birkaç Söz. sayı 16 Eylül 1977 s. 19).

Devrimci Yol ile polemiğe giren Kurtuluş görüldüğü gibi Devrimci Yolun «devrimimiz toprak devrimi değildir» tahliline katılıyor. Türkiye'de Proletaryanın önünde duran acil görevi Kurtuluş'a göre: «anti oligarşik bir devrimdir.» (Demokratik Devrim. Kurtuluş sayı 7 s: 14). Anti-oligarşik devrim ise «Demokratik Devrim»dir. Uzun lafın kısası, Türkiye Proletaryasının önünde duran aşama Demokratik Devrimdir. Kurtuluş'a göre. Buraya kadar doğru. Ama «devrimimiz toprak devrimi değil» ise, nedir? «Demokratik Devrim kavgamızı esas olarak belirleyen Türkiye'nin bağımsızlığı mücadelesidir.» (Kurtuluş a.g.y. s: 13)

Hep biliyoruz, kısaca Demokratik Devrim denen şey, Burjuva Demokratik Devrimdir. 19. yüzyılda Burjuva Demokratik Devrim, feodallere karşı, burjuvazinin önderliğinde işçiler-köylülerle gerçekleşti. 20. yüzyılla birlikte proleter devrimler gündeme girdi. Burjuvazi devrim istiyordu, ama sonuna kadar değil. Çünkü kendisiyle birlikte devrim isteyen bir sınıf vardı: PROLETARYA. Ve Proletarya, devrimin sınırlarını Sosyalizme dek vardırmak istiyordu. Ayrıca Burjuva, Demokratik Devriminde geç kalmış ülkelerin burjuvazisi büyük toprak sahibi de olmuştur. Bu yüzden toprak devrimini sonuna kadar götürmekten vazgeçer.

Burjuva Demokratik Devrimin de sonuna kadar genişletilmesi görevi de böylece 20. yüzyılla birlikte proletaryanın görevi oldu. Sorun, Proletaryanın Demokratik Devrim için hangi sınıflarla ittifak kuracağı idi. Onunla birlikte Demokratik Devrimi gerçekten sonuçlandıracak güçler hangi sınıflardı? «Kurtuluş» kendisi söylüyor «Artık Lenin, demokratik devrimin önderliğinin burjuvaziye bırakılmasına şiddetle karşıdır. Devrimin işçilerin önderliğinde, **köylülerle itifakının güçlendirilerek** yapılabileceğini ileri sürüyordu. Bolşevikler, Çar'la uzlaşan liberal burjuvazinin tecridinden yanaydılar. Menşevikler ise, madem önümüzdeki devrim demokratik devrimdir, buna Proletarya değil, liberal burjuvazi önderlik etmeli ve işçiler köylülerle değil, liberal burjuvazi ile itifak yapmalıdırlar tezini savunuyorlardı.» (Kurtuluş a.g.y.)

20. yüzyılda burjuva demokratik devrimin gerçek zaferi proletaryanın burjuvazinin kuyruğuna takılmasına değil, köylülüğü yedeğine alarak devrimin öncülüğünü yapmasına bağlıdır. Aksi takdirde burjuvazi devrimi satacak, elde ettikleriyle yetinmek isteyecektir. Oysa demokratik devrimin sonunadek ilerletilmesinde proletaryanın ve köylülüğün çıkarları vardır. Bu çıkarların neler olduğunu Lenin'den görmeden önce «Kurtuluş»a göre demokratik devrim köylüye ne sağlayacak? : Gördük ki «devrimimiz toprak devrimi değil» idi Kurtuluş'a göre. Yani köylünün toprak sorununu çözümleyecek. Ya ne yapacak? Halka (işçilere-köylülere) soyut «bağımsızlık» sağlayacak. Oysa hiçbir sınıf (proletarya da dahil) soyut kavramlar uğrunda mücadele etmez. Hele emperyalizmin açık işgalinde olmayan yarı-sömürgelerde köylü yığınları soyut «bağımsızlık» için ayaklandırılamaz. Bu ünlü MDD teorisinin «Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye»sinin, partisiz, sınıfsız (asker-sivil-aydın zümre ile) olabileceği tezinin tastamam tekrarıdır.

Şimdi Lenin'e dönebiliriz: «Kendi partilerini kurmalarından bu yana, sosyal demokratlar, aşağıdaki üç öneriyi sürekli olarak savunmuşlardır. **Birincisi:** Rusya'da tarım devrimi zorunlu olarak demokratik devrimin bir parçası olacaktır. Bu devrimin içeriği, kırsal alanların yarı-feodal kölelik ilişkilerinden kurtarılması olacaktır. **İkincisi:** Yakında yer alacak olan **tarım devrimi,** toplumsal ve ekonomik görünüşü açısından, **bir burjuva demokratik devrimi olacaktır;** kapitalizmin gelişmesini ve kapitalist sınıf çelişkilerini zayıflatmıyacak, tam tersine, bunları harekete geçirecektir. **Üçüncüsü:** Taahhütler yüklenerek ellerini kollarını bağlamaksızın acil görevleri üstlenmek suretiyle ve hiçbir şekilde bir «genel yeniden dağıtımı» bile desteklemeyi reddetmeksizin, sosyal demokratların bu devrimi en kararlı bir biçimde desteklemeleri için tüm nedenler vardır.» (Lenin, İşçi Partisinin Tarım Programının Yeniden Gözden Geçirilmesi, Tarım Sorunları s: 355)

«Kurtuluş» bu alıntıya şu eleştiriyi getirebilir. Orası Rusya, burası Türkiye. Bizde katılırız bu itiraza ama Lenin'in üzerinde durduğu «kırsal alanların Yarı-feodal kölelik ilişkilerinden kurtulması», kapitalizmin prekapitalist ilişkileri sonuna dek tasfiye edemediğini gösterir. Bu ilişkilerin kaldırılması HALK DEVRİMİNİN (demokratik devrimin) görevidir. Türkiye'de prekapitalist ilişkiler var mı dır? «Daha önce de belirtmiştik, demokratik devrimimiz, aynı zamanda, ülkemizin çarpık gelişiminin saptanmasıdır. Emperyalizme bağımlı tekelci kapitalistler ülkemizi tek başlarına yönetememekte, pre-kapitalist unsurlarla yönetimi paylaşmaktadır. Demokratik devrimimiz, bağımsızlıkçı anti-kapitalist bir muhteva taşımakla birlikte kapitalizmin çarpıklığının da bir anlamda ifadesi olan feodal kalıntılarında (emperyalizmin sağlam dayanaklarından olan) temizlenmesini sağlayacaktır.» (Kurtuluş a.g.y. s: 15)

Gördük ki «Kurtuluş»a göre de Türkiye'de prekapitalist ilişkiler (kalıntı da olsa) vardır. Bu yüzden demokratik devrimimiz prekapitalist unsurları tasfiye edecektir demek, toprak meselesini halledecektir demektir.

Yukarıdaki alıntıda demokratik devrime bir şaşı bakış daha getiriliyor: «Demokratik Devrimimiz bağımsızlıkçı anti-kapitalist bir muhteva taşımakla birlikte kapitalizmin çarpıklığının da bir anlamda ifadesi olan feodal kalıntıların da temizlenmesini sağlayacaktır.» deniyor. Elbette Demokratik Devrim (Halk Devrimi) kesintisiz bir şekilde sosyalizme varacağı için anti-kapitalist bir muhteva da taşır. Fakat onu asıl belirlendiren antifeodal, antiprekapitalist oluşudur. Hatta anti-kapitalist olmak bir yana tastamam kapitalisttir. Kapitalizmin en geniş gerçekleştirilmesidir. «Yeni Iskra'cılar (Menşevikler) .. burjuva devriminin ancak burjuvazinin işine yarayan bir sonuç verecek bir devrim olduğu düşüncesini kafalarından bir türlü atamıyorlar. Oysa, bundan daha yanlış bir düşünce olamaz. Burjuva devrimi, burjuva ekonomik ve sosyal rejiminin, yani kapitalist rejimin sınırları içinde kalan bir devrimdir. Burjuva devrimi gelişme halindeki kapitalizmin ihtiyaçlarını dile getirir, kapitalizmin temellerini yıkmak şöyle dursun, bunları genişletip sağlamlaştırır. Bundan dolayı, bu devrim sadece işçi sınıfının menfaatlerini değil, bütün burjuvazinin çıkarlarını da ifade eder.» (Lenin. Rusya'da Sosyal Demokrasinin Tutumu «İki Taktik» S: 45-46)

«Bu ancak, bir diktatörlük (proletarya ve köylülüğün demokratik diktatörlüğü. D. Derleniş) olabilir, çünkü proletarya ve köylülük için hemen gerçekleşmesi mutlak bir zaruret haline gelen dönüşümler, toprak sahiplerinin, büyük burjuvaların ve çarlığın umutsuz bir direnişine sebep olacaktır. Diktatörlük olmaksızın (diktatörlüğe baş vurmaksızın) bu direnci kırmak, karşı devrimci teşebbüsleri başarısızlığa uğratmak imkansızdır. Bununla beraber, bu, **sosyalist bir diktatörlük değil demokratik bir diktatörlük a.b.ç.)** olacak ve (devrim çeşitli ara safhalardan geçmeden önce) kapitalizmin temellerine dokunamıyacaktır.

«Bu diktatörlük, olsa olsa, köylünün yararına KÖKLÜ BİR TOPRAK DAĞITIMI (toprak meselesi. D. Derleniş) yapabilecek, cumhuriyetin ilan edilmesi de dahil olmak üzere, tam ve tutarlı demokrasi uygulayabilecek, sadece köy hayatında değil, şehir hayatında da, Asya despotizminin kalıntılarını söküp atabilecek, işçilerin hayat şartlarını gerçekten düzeltmeye ve onların hayat seviyelerini yükseltmeye başlayabilecek ve nihayet **eninde sonunda,** devrimci yangını (devrim yangınını) Avrupa'ya yayabilecektir. Bu zafer, henüz, bizim burjuva (demokratik) devrimimizi asla bir sosyalist devrim yapmayacaktır. DEMOKRATİK DEVRİM, BURJUVA SOSYO-EKONOMİK (Kapitalist D. Derleniş) İLİŞKİLER ÇERÇE-

(Devamı 15. Sayfada)

ÖZGÜRLÜK YOLU'NUN ELEŞTİRİ ANLAYIŞI

Aylık dergi Özgürlük Yolu'nun Ekim 1977 sayısında «ULUSAL SORUN VE TKP» başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yazı Özgürlük Yolu siyasetinin kavranmasında oldukça somut bir anlam taşıyor.

«Geçen yazımızda Ürün'ün ulusal sorun konusundaki bir hayli tutarsızlığını okuyucunun gözleri önüne serdik. Eleştirimizi yine de sınırlı ve ölçülü tuttuk. Bugüne dek Ürün'ü ve ondan da öteye, onun da desteklediği politik çizgiyi eleştirmekten, birçok yanlışın üzerine gitmekten kendimizi alıyokduk ise, bu bizim Türkiye sosyalist hareketinin toparlanmasına karşı duyduğumuz sorumluluktan ileri geldi. Sosyalist hareketi sağından solundan baltalayanlara, maocu karşı-devrimcilere, maceracı akımlara malzeme sağlamak istemedik diyor Özgürlük Yolu (Ekim 1977 sayı 29 s: 17)

Pes doğrusu bu kadar sorumluluk ta olmaz. Birileri yanlış prensiplerle hareket kaçkınlarını, sendika ağalarını çevresinde topladıkça Özgürlük Yolu'da sosyalist birlik sağlanıyor diye sevinirmiş. Yanlışlar üzerine kurulmuş bir siyaset, değil tüm sosyalistleri (böyle birşey olanaksız ya..) 40 milyon Türkiye halkını çevresine toplasa, örgütlese neye yarar. Devrimci örgütlenme, ajitasyon ve propagandanın nasıl olması gerektiğini Özgürlük Yolu en azından kitaplardan okumuştur sanırız. TKP'nin birçok yanlışından bir kısmını Özgürlük Yolu da görüyor, ama hareketin toparlanmasına karşı sorumluluğundan (!) dolayı susuyor. Yanlışın karşısında susmak o yanlışa katılmaktan daha büyük bir hatadır. Prensipsiz, programsız (Sahte TKP'nin zortlama türkçeyle yazılmış eklektik laf kalabalığından başka birşey olmayan programına program demeye 40 şahit de yetmez) bir araya gelmiş insanlarla sosyalist ortamın toparlanamayacağını Özgürlük Yolu demek şimdiye kadar anlayamamış. Şimdi sahte TKP'ye eleştiri getirmesinin nedeni de Sahte TKP'nin «kendilerinden başka herkesi görmezlikten gelmeye» kalkmaları ve «dar fraksiyon çıkarları için bize de (Özgürlük Yolu'na) saldırıya» geçmeleridir. (aynı yazı sayfa 18).. Yani sahte TKP «Özgürlük Yolu»nu dikkate alsa ve Özgürlük Yolu'na da saldırmasa mesele kalmayacak.. Özgürlük Yolu'nun istediği sosyalist toparlanma (!) içinde kendine de bir yerdir.

Özgürlük Yolu'nun demek sosyalist ortamın dağınıklığından söz ederken anlatmak istediği şey, kendisinin sosyalist toparlanma(!) dışında —ne yazık ki— kalmış olmasıdır. Yani şu sahte TKP'liler azıcık imana gelip Özgürlük Yolu'nu da «Kürt halkının temsilcisi» olarak kabul etseler, ona da güneşin altındaki yerini verseler, bunca «eleştirinin», ayrı bir dergi çıkartmanın gereği kalmayacak. İnsanı kızdırıyorlar doğrusu.

Hayır baylar! Devrimci siyaset bu değildir. Bu siyaset burjuva siyasetidir. Böyle bir siyasetle sizler değil Kürt halkının temsilcisi olmak, o yiğit halkın mücadelesine ayak bile uyduramazsınız. Bu paçavra siyasete devam etiğiniz sürece işte böyle süper oportünist sahte TKP'nin etrafında yalanır durursunuz.

Şayet muradınız bu değilse, o zaman şu iki gerçeği görmek zorundasınız:

1 — Eleştiri çelebice okşamak için yapılmaz, görüldüğü yerde yanlışı yatağanla kökünden kazımak için yapılır.

2 — Sosyalist birlik için kıyasıya teorik savaş en vazgeçilmez yollardan biridir. «Birleşebilmek için aramızdaki ayrılıkların altını çizmek zorundayız.» (V. İ. U. Lenin, Ne Yapmalı)

Özgürlük Yolu da TSİP gibi sahte TKP'yi eleştirirken incitmekden çekinirce davranıyor. Birileri eleştiri yayılınca kızacaksa devrimci eleştiri anlayışından yoksun demektir. Yok sen kızdırmaktan korkuyorsan sen de küçükburjuva «hoş laf etme» hastalığından muzdaripsin demektir.

Özgürlük Yolu'na başka bir şey daha hatırlatmak isteriz : Sahte TKP'nin gerçeğiyle uzak yakın bir ilişkisi olmadığını ve olamıyacağını. (onun adını kullanıp parsa toplamak dışında). 1937'de partiden kovulmuş bir muhacirin Kominterne'e yazdığı yazıyla da gerçek TKP'yi eleştirmeye kalkmak doğru birşey olmasa gerek.

Özgürlük Yolu sosyalist ortamın dağınıklığından gerçekten yakınıyorsa çağrımız: «teorik savaş, hareketin işçileştirilip-köylüleştirilmesi, zartzurta paydos» parolalarını omuzlayıp, uyanış, derleniş, birleşi yoluna başkoyması olacaktır.

SEDAT'IN

İsrail'in saldırganlığı, işgali ve bu başarıları Amerika'nın açık desteğiyle sağlıyor olması onları altta güreşe zorlar.

Sedat, Sovyet yanlısı olarak tanınan Ali Sabri'yi tasfiye edip devlet başkanı olur olmaz Mısır hakim sınıflarının çıkarı için Sovyetleri Mısır'ı terketmeye mecbur kılar. Amerika'ya yaklaşır. Hatta devlet başkanı olmasından 1 ay sonra kendisine gayri resmi bir ziyarette bulunan Suudi Arabistan İstihbarat Örgütü başkanı Kemal Edhem aracılığıyla CİA ile ilşki kurar. Artık iç ve dış politikasında tam anlamıyla Amerika'nın dümen suyuna girer. Adım adım ülkedeki Amerikan aleyhtarı örgüt ve kişileri tasfiye eder. Dış politikasını ABD'ye tabii kılmasının da ötesinde, Mısır-ABD ilişkilerini Dışişleri Bakanlıkları yerine **«diğer kanal»** dediği CIA kanalıyla yürütür. Böylece sınıf çıkarları uğruna her şeyi yapmaya, her şeyi (vatan, millet, din, namus) satmaya hazır burjuvazi topraklarını işgal altında tutan İsrail'le de elaltından, CIA kanalıyla, görüşmelere girişir. 1973 savaşından sonra İsrail'le imzalanan Sina Andlaşmasıyla ilk büyük ihaneti yapar. Tek başına İsrail'le imzalanan bu andlaşmaya göre, Mısır-İsrail sınırlarında «Erken Uyarı Sistemi» kurulmasını ve bunu da Amerika'nın kurup, işletmesini kabul eder. Yani İsrail'den Mısır'a ya da Mısır'dan İsrail'e ani saldırının olmaması için kurulan «Erken Uyarı Sistemi» Amerika tarafından yönetilecek ve saldırı halinde Amerika bu ülkeleri anında haberdar edecektir. Bu garantinin geçerliliği İsrail açısından açıktır. Mısır'ın da bunu bir «güvence» sayabilmesi ne derecede ABD uydusu haline geldiğinin açık delilidir.

Son İsrail ziyareti de Amerika ve özellikle CİA tarafından kotarılmıştır. Sedat ve Begin sadece baş rolleri oynamışlardır. Bu kapalı gibi görünen açık oyunu, Amerika ve batılı emperyalist ülkelerin yanında gerici Arap yönetimleri (Fas, Sudan, Suudi Arabistan vs). alkışlarla karşıladılar. Sedat'a her türlü askeri yardımı vaad eden Çin Halk Cumhuriyeti de maalesef «Sovyet Sosyal Emperyalizmi ile mücadele etmek» uğruna Amerika'nın dümen suyuna girmiş, bu ülkelerle aynı paralele düşmüştür.

Ve Mısır hakim sınıflarının ihaneti yeni boyutlar kazanarak gelişiyor. Libya'nın önderliğinde toplanan **Trablus Zirvesi** katılan Arap Ülkelerinin her birinin ayrı telden çalması sonucu somut bir karar alamadı. Buna rağmen Mısır «Yavuz hırsız ev sahibini bastırır» misali, 5 Arap ülkesiyle (Libya, Suriye, Irak Cezayir ve Güney Yemen) diplomatik ilişkilerini kesip, Moskova büyük elçisini geri çağırdı. İsrail gezisinden sonra Arap ülkeleriyle ve İsrail'e çağrısını yaptığı **Kahire Toplantısı'na** ise, gerekirse (tüm Arap ülkelerinden bağımsız) yalnız katılabileceği tehdidini savurur. Kısacası sınıfının bütün tutarsızlığını (Nazi hayranıdır. Nazi kurbanı Yahudiler adına dikilen Yad Vachem anıtını ziyaret eder, ülkesi İsrail işgali altındadır; İsrail'i ziyaret eder vs.) gösterir. Yalnız sınıfsal çıkarlarını savunmada kısa vadeli de olsa sonuna kadar tutarlı ve kararlı davranır ellbette.

Fakat güneşin her gün yeniden doğması, baharın her yıl yeniden gelmesi, akan suyun taşı delmesi gibi, hayat durmayıp akıyor. Hem de tarihin çarkı hep ileriye, bazen geri adımlar görülse de dönmekte... Başta Filistinli'ler olmak üzere tüm Arap aleminin ezilen, sömürülen insanları sosyalizme uyanıyor. Mısır hakim sınıflarının bu ihaneti bu uyanışı hızlandıracaktır. Hareketin küçükburjuva, dar hesapçı, çıkarcı, küçük dükkancı eğilimlerden kaynaklanan ideolojik ve pratik keşmekeşten kurtulması, suni sınırlarla parçalanmış tüm Arap halkının bilimcil Sosyalizme yönelmesi, anti-emperyalist savaşın başarıyla sonuçlanması kaçınılmazdır.

Zafer, Filistinlilerin, Mısır halkının ve tüm ezilen Arap halkının olacaktır.

Forum Üzerine

yolla akılları sıra kuru otoritelerin altını boşaltmak, kemikleşmemiş unsurları yanlarına çekmek. Merak etmeyin, zaten bu guruplar ortamı içinde kafası bunalan Sosyalistlerimiz habire aradıklarını bulmak için oradan oraya transfer olup duruyorlar. Bunların içinde sizden kaçanlar olduğu gibi size gelenleri de olur elbette.

Toparlarsak; yazımızın başında da belirttiğimiz gibi toplantıda izlediğimiz tek şey, tek sözle ANARŞİZM idi. Yani Türkiye Sol ortamının içinde bulunduğu genel hastalığın (TOPTAN ANARŞİZM'in) Foruma yansıması. Her şey benim. Ben bilirim. Ben yaparım. Benim dışımdakilerinin tümü oportünist, revizyonist vs... vs.dir. İşte bu otorite megalomanlığı hemen beraberinde otorite düşmanlığını da getirdiğinden bir türlü bir araya gelemiyoruz. Habire faşizme yem olup, insanlarımızı sosyalizmden bezdirip kaçırtıyoruz.

KURTULUŞ

VESİ DIŞINA ÇIKMAYACAKTIR?» (Lenin. a.g.e. s: 59-60. Majuskülleyen D. Derleniş)

Lenin'den son bir alıntı daha: «Marksistler, Rus devriminin burjuva karakterde olacağına kesinlikle inanmışlardır. Bu ne demektir? Bu, Rusya için bir zaruret haline gelen sosyo-ekonomik dönüşümler (reformlar) ile siyasi rejimdeki demokratik dönüşümler, kapitalizmi ve burjuvazinin hakimiyetini kendi liğinden sarsmak şöyle dursun, aksine, Rusya'da, ilk defa olarak, Asya tipi değil, Avrupa tipi bir kapitalizmin geniş ölçüde ve hızla gelişmesine yol açacak ve bu ülkede burjuvazinin sınıf olarak hakimiyetini ilk defa mümkün kılacak demektir. **Devrimci Sosyalistler** bunu anlayamıyorlar, çünkü: emtia üretiminin ve kapitalist üretimin gelişme kanunları hakkında hiç bir şey bilmiyorlar ve köylü ayaklanmasının tam zaferinin ve bütün toprakların köylülüğün menfaatlerine ve arzularına uygun dağılımının bile («kara bölüşüm» ya da buna benzer bir şey) kapitalizmi ortadan kaldırmak şöyle dursun, aksine, kapitalizmin gelişmesine yeni bir itilim vereceğini ve köylülük içinde sınıf fraklılaşmasını hızlandıracağını görmüyorlar.» (Lenin a.g.e. s. 49)

Demek ki Lenin Usta'nın açıkça koyduğu gibi Demokratik Devrim (İşçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünde yürümesi kaçınılmaz olan bu devrime Lenin'in deyimiyle **Halk Devrimi** demek daha doğru olacaktır.) sosyo-ekonomik tabanı itibariyle kapitalizmin sınırları içinde cereyan eder. Bu nedenle değil kapitalizmi kaldırmak, «anti-kapitalist» olmak, kapitalist bir devrimdir. Zaten adı üstünde Burjuva Demokratik Devrimidir. Kimilerinin ona «Milli Demokratik Devrim», «Ulusal Demokratik Devrim» ya da sadece «Demokratik Devrim» demesi bizi yanıltmasın.

Yine Lenin'den gördük ki Halk Devrimi, ne denli burjuvazi tecrit edilir, öncülüğü Proletarya ele alır ve köylülükle itifak kurar, işçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünde gerçekleştirilirse; o oranda TOPRAK DEVRİMİDİR. Aksini iddia etmek, işçi-köylü ittifakını reddetmek; ya Proletaryayı köylü yığınlarından tecrit edip yenilgiye götürmek ya da Proletaryayı burjuvazinin kuyruğuna takmak olur. Ya da eğer atacağımız «Bağımsız Türkiye» sloganı tüm köylüleri Proletaryanın peşine takar sanıyorsak tam bir kuruntu içindeyiz demektir.

«Kurtuluş», Demokratik Devrimi anlamakta bu denli yaya kalarak «Türkiye Soluna Marksizmi hakim kılabilir» mi? Kendisi «Bolşevik», geçmiş tümden «revizyonist» olabilir mi? Türkiye'de devrim yapabilir mi? Biz yukarıda söylediklerimizi geri alıyoruz: Anneleri «Kurtuluş» kalemşorlarını 1920'lerden önce doğurmuş olsalardı bile, onlar, bu kafayla değil «devrim yapmak» «Demokratik Devrim esprisini» bile anlayamıyacaklarmış.

DEVAM EDECEK

"İki Süper,,

da «farelerin kemirici eleştirilerine» terkedilir.

Öbür yandan, Mao Zedung'un eserleriyse kitlelere adeta ezberlettirilerek, kitleler şartlandırılmaya çalışılır:

«Başkan Mao'nun eserleri her gün okunmalıdır. Eğer Başkan Mao'nun eserlerini bir gün okumazsan bir sürü soru çıkar ortaya; eğer iki gün okumazsan, yokuşta ayağın kayar ve Başkan Mao'nun eserlerini okumadan üç gün geçerse, sen artık yaşayamazsın. «(Kitai, Pekin 1968 No: 7 Aktaran M.I. Sladkovski Age s. 77)

Böyle bir anlayışla güdülen kitleler, yaratıcı, girişken, gerçek Marksist - Leninist kadrolar olmaktan uzaklaştırılmış ve bir dinin (Mao Zedung Düşüncesinin) saf müminleri haline dönüştürülmüştür. Bu gerçekliği bizzat Mao Zedung'un kendisi şöyle itiraf eder:

«Yüksek kademelerdeki kadrolar matertalizmin ve idealizmin dahi ne olduğunu bilmezlerse bu iş yürümez.» (Yayınlanmamış Yazılar s. 256)

Mao bu sözleri Eylül 1971 de söylüyor. Yani ÇKP'nin kuruluşundan elli (1921 den beri), iktidara gelişinden (1949 dan) 22 yıl sonra «yüksek kademelerdeki kadrolar materyalizmin ve idealizmin dahi ne olduğunu bilmiyorlar. Doğrusunu söylemek gerekirse bu durum «Mao Zedung Düşüncesi» açısından kutlanacak bir başarıdır. Bildiğimiz gibi Mao Zedung «çok fazla kitap okumayın» diyordu. Yukardaki satırlarda Mao Zedung'un bu prensibinin yüzde yüzlük bir başarıyla uygulandığını görüyoruz. Fakat Mao Zedung'un kendisinin «çok kitap okumayın» prensibine uyarak, bu sonuçtan memnun olması gerekir. «İşler yürümez» diye yakınmaya hakkı yok. Çünkü bu sonuç kendi eseridir. Yakınması: Dünyada kendinden izinsiz bir yaprağın bile kımıldamadığını (yani insanların kaderinin kendisince yazıldığını) söyleyen tanrının, günah işledi diye kullarından yakınması ve onları cehenneminde yakarak cezalandırması kadar çelişik bir tutumdur.

ÇKP Eleştirisi devam edecek

Gurup Partileri

Bugün yeni VP'nin bütün çabası Eneski Sosyalizmi gömme mezarcılığıdır. Ve, Eneski Sosyalizmin bugün bize, yakalanması gereken ana halka olarak gösterdiği : Anarşi Yok! Büyük Derleniş! parolası, bu tekke içinde savunulamaz. O ancak Derleniş Meydanında (Devrimci Derleniş Komiteleri içinde) savunulabilir. Bizim bir zamanlar yeni VP bataklığına dalan arkadaşlarımız da aynı gerekçeyle, yani Anarşi Yok! Büyük Derleniş!in yeni VP içinde de savunulabileceği gerekçesiyle gitmişlerdi oraya. (Yeni VP Anarşizm Batağı ve Demagoji adlı yazımızda bu konunun yeterince açılmaması, arkadaşların orayan sanki Anarşi Yok! Büyük Derleniş'i resmen inkar ederek, yeni VP'yi proletarya Partisi kabul ederek, gitiklerini söylemek istemişiz gibi bir yanlış anlamaya neden olmuştur. Tekrar göze batıralım ki arkadaşlar yeni VP'ye, orada Anarşi Yok! Büyük Derleniş! in savunulabileceğini sanarak gitmişlerdir.) Fakat arkadaşlarımız bu sanılarının son derece yanlış olduğunu kısa sürede bilince çıkardılar. Yani yeni VP içinde Anarşi Yok! Büyük Derleniş!'in savunulamıyacağını kesince gördüler ve o bataklığı terkettiler. Yeniden Derleniş Bayrağı altında yerlerini aldılar. Bugün de yeni VP içindeki Derlenişçi arkadaşların bir zamanlar, kendileriyle aynı yanlış sanıyı paylaşan arkadaşlarımızı örnek almalarını ve onlar gibi yeni VP tekkesini terkederek Derleniş Meydanında bizlere katılmalarını dileriz. Tabii, eğer amacımız, doğru prensibi bütün gücümüzle savunmak, hayata geçirmek ise...

Derleniş'in Konuşması

nusunda ayrılıklar var. Bunu da teorik savaşla birlikte giderebiliriz. Kurtuluş'un görüşlerini savunan arkadaş yine «57 yıllık geçmiş revizyonisttir, Kemalisttir» diye niteledi geçmişi. Biraz önceki konuşmada da söylemiştim arkadaşlar. 25'ten 50'ye kadar, 19 yıl Kemalizmin zindanlarında çürüyen bir insan nasıl Kemalist olabilir? İnsaf. 26 programı meydanda. Arkadaşlar birazcık okusalardı, orada Kemalizmle uzlaşmaz savaş prensibinin TKP'nin en önemli ilkelerinden biri olduğunu okurlardı. Zaman az arkadaşlar. Fakat Lenin Ustanın dediği gibi, «hiçkimse görmek istemeyen bir göz kadar kör olamaz». Arkadaşlar da görmek istemiyorlar bunu ne yapalım? Hatta dergilerinde daha önce bugünkü sahte sarı TKP'yi geçmiş TKP'nin devamı olarak yazdılar. Bugün konuşmacı arkadaş, «devamı değildir, geçmiş mücadeleyi bugünkü sahte TKP savunamaz,temsil edemez» dedi. İnşallah dergilerinde de arkadaşlar bunu düzeltirler. Gelelim geçmişin Kemalist olması meselesine arkadaşlar. Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın eserlerini birazcık okuyan arkadaşlar Kemalizmin ne olduğunu, Türkiye'de ilk Dr. Hikmet Kıvılcımlı tarafından konduğunu bilirler. Türkiye'de Kapitalizmin Gelişmesi, Devrim Zorlaması, Demokratik Zortlama, Halk Savaşının Planları, hatta Dr. Hikmet Kıvılcımlı bu meseleyi Dialektik Materyalizm adlı, yani Türkiye'yi işlemek özel konusu olmayan bir kitabında bile Kemalizmin Burjuva ideolojisi olduğunu ve Kemalizmin burjuva tarafından yaratıldığını ortaya koyar. Bilmiyoruz arkadaşlar bir de «gerçek Proletarya Partisi ancak işkence masalarında çözülmeyen çelik gibi militanlar tarafından kurulacaktır» diyorlar. Yine biz aynı şeyi tekrarlayalım. 22 yılını ömrünün zindanlarda geçiren ve her birinci şubeye düştüğünde 2-3 polisi yere indirmeden falakaya yatırılamayan, işkence uzmanlarının bile saygı duymak zorunda kaldıkları; «Ulan doktor, ne biçim adamsın sen? Bütün şeylere rağmen gık demedin» demek zorunda kaldıkları bir insana nasıl çamur atıyorlar? Yine arkadaşların vicdanına bırakıyorum.

Rızgari'nin görüşlerini savunan arkadaş, (Nurullah arkadaş tamamla son cümleyi) son cümleyi söyleyebilirmiyim? (Evet) 57 yıllık geçmişin Kürt meselesini hasır altı ettiğini savundu. Değil arkadaşlar. Gene 26 programında Kürt meselesi konmuştur. Ve Türkiye Kürdistanı'nın Ulusların kaderlerini tayin hakkı çerçevesinde çözüleceği ve yine Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın 35'te kaleme aldığı Türkiye'de Milliyet=Kürt Meselesi adlı bir eserinde (ne yazık ki, bu eser şimdi sayın Yeni Vatan Partili arkadaşların elinde. Gün ışığına çıkarmayı engelliyorlar. Bütün çabalarımıza rağmen vermediler. Ambargo koydular esere. Onu da arkadaşların Devrimci (!) siyasetine bağlıyoruz ne yapalım?) çözmüştür arkadaşlar meseleyi. Ve Türkiye'de Kürt meselesi Burjuva Demokratik Devrimin bir parçasıdır, ve Türkiye Kürdistan'ının meselesine bağlıdır. Saygılarımla.

devrimci derleniş

ODTÜ'DE PROVOKASYON ve DEVRİMCİ MÜCADELE

Finans-oligarşisi ODTÜ'de yeni oyunlar peşinde:

Uzun ve kahırlı bir mücadele sonucu, Finans-kapitalin istememesine rağmen, tüm ilerici, demokrat, devrimci unsurların zaferi olarak açılan ODTÜ'de, geçtiğimiz günlerde başarısız bir provakasyon düzenlendi.

Okul açıldığından bu yana, faşistler okulda provokasyon yapmak için ellerinden geleni ardlarına komadılar: Slogan atılar, marş söylediler, küfrettiler, edep yerlerini gösterdiler... Ama devrimci ODTÜ öğrencileri, soğukkanlı ve bilinçlice davrandılar. Valiliğin, İçişleri Bakanlığı'nın hükümetin okulu kapatma teşebüslerini hep boşa çıkardılar. Ama faşistler, 2 Aralık 1977 günü değişik (ve aslında hiç te yeni olmayan) bir yol denediler. Önce yine marş ve sloganlar... Yeterince öğrensi toplanması için bir ses bombası... Öğrenciler rektörlük binasını sardılar. Anti-faşist sloganlar attılar, jandarmadan faşistlerin aranmasını istediler. Tam o anda, jandarmanın gözü önünde, üst katlardan bir faşist, öğrencilerin üstüne bomba fırlattı. Patlamadan hemen sonra yaylım ateşi... Öğrenciler geri çekildiler. Panik, ezilenler, yaralılar... Polis birden, panzeriyle, toplum copuyla, belirdi. Katliamı yapan faşistler, güvenlik kuvvetlerinin gözü önünde özel arabalarla kaçtılar. Jandarma çekildi. Öğrenciler, kafetarya binası önünde forum yapıp, durumu görüştüler. Sonra yeni oyunlara düşmemek için, toplu olarak yurtlara çekildiler. Yaralı arkadaşlara kan gönderme, vb. tedbirleri aldılar. Rektörlük temsilcisi ve parlamenterlerle görüşüldükten sonra, öğrenciler şehre döndüler. Sonuç: Üçü ağır olmak üzere 35 yaralı ve bir provakasyon başarısızlığı. Amaç neydi? ODTÜ'de eğitimi engellemek. Bunu faşist Türk-Büro-Sen'in açıklamasından da alınyabiliriz.

Toplum içinde azlığın azlığı olan finans-oligarşisi, egemenliğini ve sömürüsünü sürdürebilmek için, sınıf çatışmasını kitlelerden gizleyip, kendisi en domuzuna örgütlüsünü yapar. Nerede kendisine karşı direniş varsa, iyi saatte olsunlara (MİT ve CİA) oyunu tezgahlatıp, kiralık katilleri eliyle ve sömürge faşizmi metodlarıyla, kanla ateşle bastırmaya çalışır. İşte Taksim olayları, İşte 1 Mayıs, işte yine ODTÜ...

Gençlik, öğrenci gençlik, ODTÜ gençliği halk kesimlerimiz içinde en duyarlılarımızdandır. Finans-oligarşisinin önünde boyun eğmez. Üstelik gençliğimizin tükenmez «Genç Türkler» devrimci geleneği-göreneği vardır. ODTÜ kurulduğundan bu yana, tarihi devrimci eylemlerle doludur. İşte ODTÜ gençliğinin bu «suçu» yüzünden, tarihi aynı zamanda, finans-kapital saldırı-zılgıtlarıyla doludur. İşte 5 Mart ve işte bu güne kadar verilen ODTÜ'lü şehitler.

Son olayı da bu temelde düşünmeliyiz. Son olaylar, faşizme karşı aktifçe direnen gençliğimize reva görülen provokasyonlar ve zılgıtlar zincirinin bir halkasıdır. Fakat yıldırılamaz gençlik. ODTÜ gençliği yılmadı. Faşizme karşı omuz omuza verdiği örgütlü mücadelesi sürecektir...

FAŞİSTLER ODTÜ'DE GÖREV ALAMAZ.

YAŞASIN ODTÜ KİTLESİNİN FAŞİZME KARŞI ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ...

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM...

ODTÜ'LÜ BİR GRUP DEVRİMCİ GENÇ

SEDAT'IN (YA DA MISIR BURJUVAZİSİNİN) ARAP HALKINA İHANETİ

Sedat'ın kişiliğinde belirginleşen ihanet, bir kişi meselesi değil, sınıf meselesidir elbette. Fakat burjuvazinin dönekliğini, vatan, millet satıcılığını tek kişinin kişiliğinde bariz bir şekilde gösteren bir örnek oldu Sedat'ın İsrail ziyareti.

Aslen Yukarı Mısır diye adlandırılan Güney Mısır'lı bir köylü ailesinin (bizim çoban Sülü gibi) çocuğu olan Enver Sedat daha Mısır ordusunda binbaşı rütbesindeyken 1942 yılında Kuzey Afrika'yı işgal etmiş; Mısır üzerine yürümekte olan ünlü Nazi komutanı Mareşal Rommel ile ilişki kurar. Hatta kendisine tahsis edilecek bir Alman uçağı ile Rommel'le görüşmeye gitmeyi planlar. Bu girişiminden dolayı İngilizlerce tutuklanır. 2 yıl yatar. Hapishaneden kaçmayı başarır. Savaş boyu gizlenir. Savaştan sonra yeniden orduya alınır. 1948'de ise Nasır'ın kurduğu «Özgür Subaylar Örgütü»ne katılır. Devrimci bir subay olarak görünür. Ama bir taraftan da «Müslüman Kardeşler Örgütü» adlı gerici örgütle ilişki kurar.

«Devrim Komuta Konseyi»nde 1954 yılı cumhurbaşkanı Necip'in batı yanlısı bir rejim isteğinin radikal bir rejim isteyen Başbakan Nasır'a karşı yenileceğini anlayan Sedat, Nasır'dan daha Nasır'cı, daha devrimci görünmek için elinden geleni yapar. Yuvasını yapınır. Nasır'ın ölümünden sonra 15 Ekim 1970'de devlet başkanı olur.

1948 yılında emperyalizm petrol bölgesi Ortadoğuda, **«böl, parçala, yönet»** metodunu başarıyla uygulayabilmek için İsrail devletini kurdurur. İsrail olayı ile, Arap aleminin, petrol sömürüsü yüzünden uyanmakta olan, devrimci potansiyeli yanlış bir kanala akıtılır Savaşın **anti-emperyalist** olmaması, **anti-siyonist**, kılınarak sağlanır. Arap halkları İsrail devletiyle uğraşırken özellikle Amerikan petrol şirketleri Arap petrolünü yağma ederler, «Böl, parçala, yönet» metoduyla gerici Şeyhlikler de, özellikle petrol bölgelerinde, yaratılır. Bir ve aynı halktan olan Araplar böylece emperyalizmin suni olarak yarattığı sınırlarla parçalanır, aynı olaya karşı değişik tepkiler gösteren sözümona devletlere ayrılır. 7 bin yıllık medeniyetler ortamında, antika ilişkiler içinde, küçük kişi çıkarlarını her şeyin üstünde tutma, (rabbena hep bana) şark çıkarcılığıyla şartlanmış Ortadoğu insanının antika eğilimleri de bu oyunun kolay oynanmasını sağlamaktadır.

Fakat bütün bu oyunlar da Ortadoğu'da anti-emperyalist uyanışı engelleyemez, Özellikle İsrail'in oturduğu topraklardan (Filistin) sürülen Filistinliler hızla anti-emperyalist bir uyanışa ve anti-emperyalist bir savaşa girişirler. Uyanış tüm Arap alemini sarsar. Emperyalizme karşı savaş Arapları sosyalist ülkelere, ve özellikle de Sovyetlere yakınlaştırır. Bu yaklaşımın en büyük etkileri, Arap aleminin en büyük nüfuslu, petrolü en az ülkesi, Mısır'da en çok duyulur. Hakim sınıflar bu gelişimden çok rahatsız olmalarına rağmen

(Devamı 14. Sayfada)

devrimci derleniş
Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok.
Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
YILLIK ABONE : 45 TL.
Dizgi, Baskı : Ulucanlar Matbaası